

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σ' αυτο το φυλλο

Επαναπροσεγγιση ε/κ και τ/κ
εργαζομενων σελ. 6 - 7

Ξαναρχεται ο
Μαης του '68
στη Γαλλια
σελ. 12

Μετα το 18ο Συνεδριο
που παει το ΑΚΕΛ;
σελ. 11

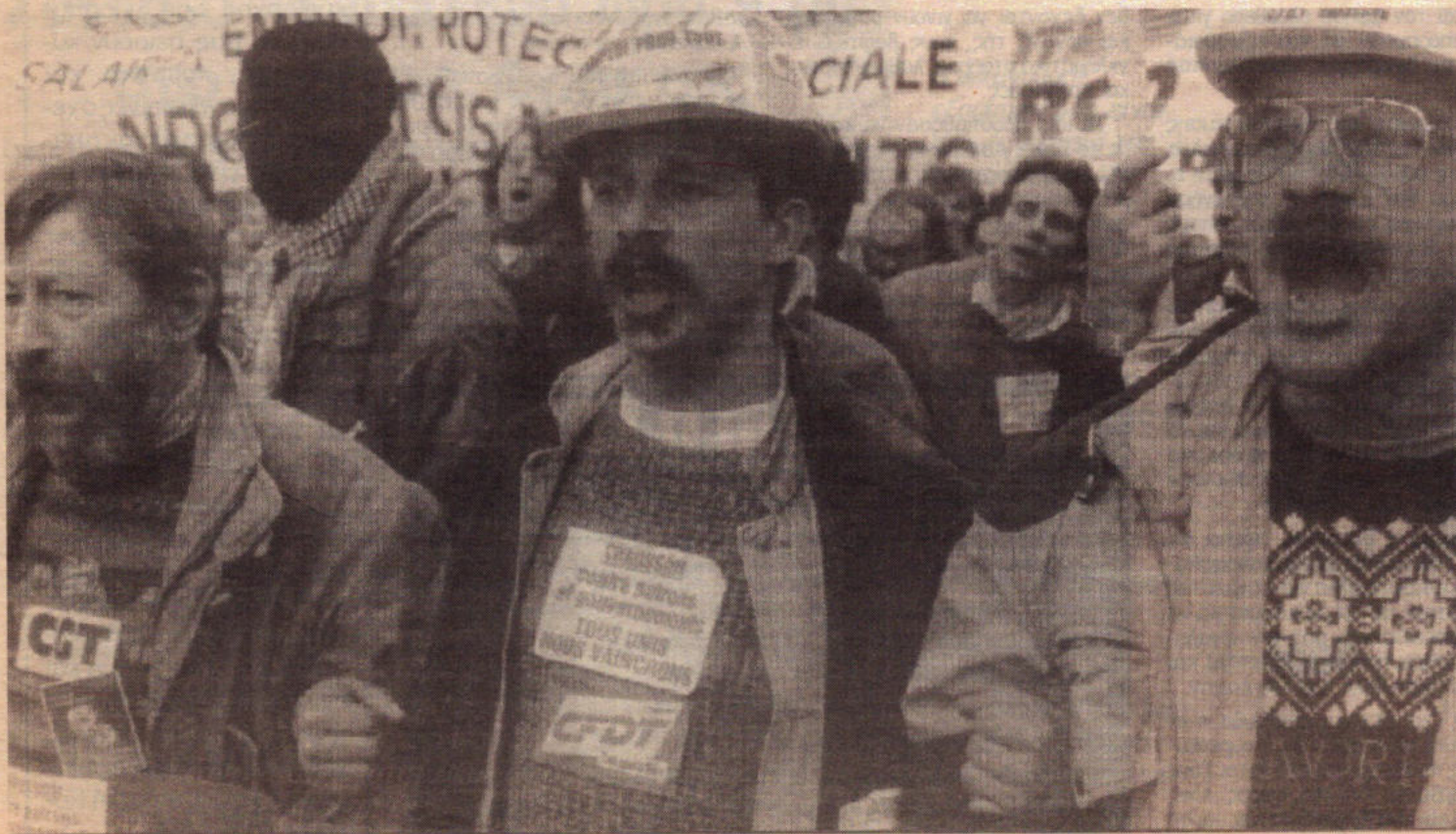
Σοσιαλιστικη Εργατικη Εφημεριδα

Τιμη ενισχυσης 1 λιρα

Να

ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΟΨΙΜΟ ΑΤΑ

το κανουμε της Γαλλιας

Για Χριστουγενιатικο δωρο
μας φυλαγαν οι εργοδοτες
την απειλη οτι δεν θα πλη-
ρωσουν την ΑΤΑ στο τελος
του χρονου.

Για αλλη μια φορα εκβια-
ζουν και απειλουν οτι αν
δεν δεχτουν οι συνδικαλι-
στικες οργανωσεις το πε-
τσοκομμα της ΑΤΑ που θε-
λουν να μας επιβαλουν το-
τε θα την κοψουν ολοκληρη
απο μονοι τους.

Αυτο δεν ειναι ο μονος
«μπονας» που κυβερνηση
και εργοδοτες μας ετοιμα-
ζουν. Τους τελευταious μη-
νες εχει ανοιξει για καλα
το κεφαλαιο των ιδιωτικο-
ποιησεων.

συνεχεια στη σελ. 3

Να "τερματιστούν οι υπηρεσίες" του Ευαγγελίου

Το πορίσμα για βασανισμούς από αστυνομικά όργανα και η απόφαση για «τερματισμό των υπηρεσιών» των 12 αστυνομικών που αναφέρονται στο πορίσμα παρουσιάστηκε από την κυβέρνηση σαν αποδειξη της θέλησής της να πατάξει την χρήση βίας από την αστυνομία.

Όσο και αν προσπαθεί όμως να παρουσιάσει ότι οι περιπτώσεις βασανισμού αφορούν την προηγούμενη κυβέρνηση, πολύ δύσκολα θα πείσει ότι η ίδια ακολουθεί διαφορετική πολιτική. Η περίπτωση των 22 τουρκοκυπρίων που αφού τους συνέλαβαν και τους ξυλοφορτώσαν τους «πέταξαν» στην απέναντι πλευρά με αποτέλεσμα να καταλήξουν ολοι στις τουρκοκυπριακές φυλάκες είναι μια χοντρή διαψευση αυτής της εικόνας (οι 22 έχουν προσφύγει στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο). Η περίπτωση Εϊμές είναι ακόμα ένα παράδειγμα που βρίσκεται μάλιστα αυτή τη στιγμή σε εξέλιξη.

Η αστυνομία εδερνε, δερνει και θα συνεχίσει να δερνει. Αυτός είναι ο ρόλος της στο καπιταλισμό. Ο σκοπός της δεν είναι να βοηθά τους απλούς ανθρώπους και να τους προστατεύει αλλά να υπερασπίζεται ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Είναι σύστημα στο οποίο μια μικρή μειοψηφία, οι καπιταλιστές, απομυζά και εκμεταλλεύεται την μεγάλη μάζα της κοινωνίας. Όταν έχεις να υπερασπίσεις ένα άδικο σύστημα μόνο με το ξυλό και την καταστολή μπορείς να κρατάς τους από κάτω ώστε να μην απειλούν τα συμφέροντα των από πάνω.

Τα περί τυφλής δικαιοσύνης και αμεροληψίας της αστυνομίας είναι παραμύθια.

Ποσοί επιχειρηματίες βρίσκονται σήμερα στη φυλάκη; Ποσοί από αυτούς που μας πουλανε χαλασμένα νερά, κρέατα, ψάρια και χαλούμια

και δηλητηριάζουν τη ζωή μας βρίσκονται μέσα; Ποσοί από τους τραπεζίτες που εκλέφταν πάνω από 17 εκατομμύρια λίρες με υπερχρεώσεις λογαριασμών (όπως καταγγείλει ο βουλευτής Χρυσόστομιδης) βρίσκονται μέσα; Ποσοί από τους εργοδότες που δεν παίρνουν μέτρα ασφαλείας και σκοτώνονται εργάτες στις δουλειές τους βρίσκονται μέσα; Κανένας. Ο κάθε φτωχός εργαζόμενος όμως που μπορεί να απλώσει το χέρι του και να απειληθεί την ιδιοκτησία των αφεντικών θα βρεθεί άμεσα στη φυλάκη και θα φάει το ξυλό του εστώ και αν πήρε ένα ασημένιο ποσό.

Ο λόγος που έβγαλε αυτή τη στιγμή, στη φόρα η κυβέρνηση το θέμα

των βασανισμών, δεν είναι από ενδιαφέρον για τα θύματα της αστυνομικής βίας αλλά όπως ομολογεί ο ίδιος ο Κληρίδης σε συνέντευξή του στο Φιλελεύθερο της 7 Δεκεμβρίου: «Ειδική Ευρωπαϊκή Επιτροπή ετοιμάσε σχετική έκθεση, η οποία ήταν καταπέλτης για την Κύπρο» και ότι «ζητήθηκε από την κυβέρνηση της Κύπρου να διορίσει ανεξάρτητη Επιτροπή προς διερεύνηση όλων των παραπόνων, πράγμα που κάναμε».

Αν δεν υπήρχαν αυτές οι πιέσεις είναι σίγουρο ότι τίποτα δεν θα έβγαινε στη φόρα. Φυσικά ούτε οι διεθνείς εκθέσεις ούτε το πορίσμα θα εμποδίσει την αστυνομία να συνεχίσει να δερνει. Μάλλον θα το κάνει πιο «επιστημονικά» για να μην

μπορεί να καταγελθεί.

Η αντιπολίτευση αντι να ζητήσει να «τερματιστούν και οι υπηρεσίες» του Ευαγγελίου μαζί με τους 12 που είναι ο υπεύθυνος υπουργός για την αστυνομία, προσπάθησε να υπερασπίσει τους 12 με το επιχειρήμα ότι δεν θα πρέπει να θυματοποιηθούν και δεν πρέπει να θίγει το κύρος της αστυνομίας.

Ετσι όμως σπερνει αυταπάτες μέσα στο κόσμο για τον ρόλο της αστυνομίας. Τέλικά η κοντρα της αντιπολίτευσης με την κυβέρνηση γι' αυτό το θέμα μοιάζει να είναι για το ποιος θα προστατεύσει καλύτερα την αστυνομία και όχι το κομμάτι από την αστυνομική καταστολή και αυθαιρεσία.

Η απελευθέρωση του τ/κ Εϊμές

Ξεσκεπαστήκαν οι αστυνομικές φιεστές

Η αποφυλάκιση του τουρκοκυπρίου Οσμάν Ερκαν Γιουσούφ (Εϊμές) μετά την γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα ότι δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία για να παραπεμφθεί σε δίκη και γιατί κακοποιήθηκε κατά την διάρκεια της κράτησής του αποκαλύπτει με τον πιο εντονό τρόπο την αστυνομική αυθαιρεσία.

Η αστυνομία που οργάνωσε τηλεοπτικές φιεστές κουβαλώντας τα συνεργεία του ΑΝΤ1 κατά την διάρκεια της σύλληψής του Εϊμές στην νεκρή ζώνη, τον παρουσίασε σαν τον μεγαλύτερο λανθρεμπορο και πρακτορά της τουρκικής μυστικής υπηρεσίας. Ισχυρήστηκαν ότι είχε στη κατοχή του δύο κιλά ναρκωτικά και ότι ομολόγησε συνεργάτες του με αποτέλεσμα να συλληφθούν άλλοι οχτώ κάτοικοι της περιοχής Λυμπίων - Αθηνίων, και να παρουσιαστούν στα δικαστήρια σαν «λαθρεμποροί» και συνεργάτες των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών.

Όλα τα ΜΜΕ υιοθέτησαν τις ανακοινώσεις της αστυνομίας και για βδομάδες ασχολούνταν με τον μεγάλο λαθρεμπορο και πρακτορά μεχρι που βγήκε ξαφνικά ο Α. Μαρκί-

δης και τον αφήσε ελεύθερο γιατί δεν μπορούσαν να τον παρουσιάσουν σε δικαστήριο, προκαλώντας σαλο.

Τα κομμάτια της αντιπολίτευσης τα έβαλαν με τον Γενικό Εισαγγελέα και την κυβέρνηση που αφήσαν ελεύθερο τον Εϊμές. Η κυβέρνηση ισχυρήστηκε ότι δεν ήξερε τίποτα και ότι δεν επεμβαίνει στο έργο της δικαιοσύνης.

Το ΑΚΕΛ για πρώτη φορά ζήτησε ακόμα και την παραιτήση του Ευαγγελίου για το «φιάσκο» και κατηγορεί την κυβέρνηση ότι προωθεί τους δικούς της στην αστυνομία με αποτέλεσμα να την αποδυναμώσει και να μην μπορεί να κάνει καλά τη δουλειά της με αποτέλεσμα να ξεφευχουν άτομα σαν τον Εϊμές.

Σίγουρα ο Ευαγγέλιος πρέπει να παραιτηθεί αλλά όχι γιατί αποφυλάκιστηκε ο Εϊμές αλλά για τις φιεστές που έστησε με την αστυνομία για να τον παρουσιάσουν σαν τον μεγαλύτερο λαθρεμπορο και πρακτορά και για το αγριο ξυλό που του έριξαν.

Την ίδια ταχτική ακολούθησε η αστυνομία με όλους τους τουρκοκυπρίους που έρχονται στο νοτό. Τους συλλαμβάνει, πολλές φορές τους ριχνει και ένα βρωμοξύλο και οσους

δεν δέχονται να γίνουν ρουφιανοί και όργανα της, τους βαφτίζει εγκληματικά στοιχεία, λαθρεμπορούς και πραχτορές.

Τα ίδια προσπάθησαν να κάνουν με το Σαλίχ Ασκερογλου στη Λεμεσό. Σε πρόσφατη τηλεοπτική εκπομπή μάλιστα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν είχε κανένα δισταγμό να τον χαρακτηρίσει σαν πραχτορά των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών, γιατί τάχα φωτογραφίζει καφένιο στο οποίο συχναζουν οι τουρκοκυπριοί που «διαμαρτυρονται εναντιον του

καθεστωτος Ντεκτας εξω απο την Αμερικανικη πρεσβεια».

Με αυτή τη ταχτική προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τους τουρκοκυπρίους που έρχονται εδώ για να τους αναγκάσουν είτε να γίνουν όργανα τους είτε να φύγουν.

Οι σοσιαλιστές εργάτες και νεολαίοι δεν έχουν κανένα λόγο να ακολουθήσουν την κυβέρνηση, και τα ΜΜΕ σε αυτό το βρωμικό παιχνίδι. Πρέπει να καταγγείλουν την καταπίεση και τις διωξεις των τουρκοκυπρίων.

ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ Ο ΣΑΛΗΧ

Μετά από 3,5 μήνες εκδόθηκε από το γραφείο του Επιτροπώ Διοικήσεως το πορίσμα για την κακοποίηση του Σαλίχ Ασκερογλου από αστυνομικά όργανα.

Το πορίσμα αποτελεί πλήρη δικαίωση του Σαλίχ και της Γιώτας και καταρρίπτει όλους τους ισχυρισμούς της αστυνομίας. Διαπιστώνει ότι υπήρξε «παραβίαση ιδιωτικού ασυλίου», παρανομή σύλληψη, κακοποίηση του Σαλίχ και «αναρμοστή συμπεριφορά» των αστυνομικών οργάνων.

Η δικαίωση του Σαλίχ είναι δικαίωση για τον κάθε αγωνιστή της επαναπροσεγγίσης, και ένα σημαντικό παράδειγμα που δείχνει ότι μπορούμε να κόντραρουμε το σοβινισμό.

Ανθρώπινες σχέσεις στη γραμμή καταπαύσης πυρός

Ο εθνοφρουρός Γιάννης Καροτσακής που εκρατείτο για ένα μήνα από τις τουρκοκυπριακές αρχές, μετά την αποφυλάκιση και επιστροφή του, κινδυνεύει να ξαναβρεθεί στη φυλάκη, αυτή την φορά στη δική μας πλευρά.

Ο υπουργός αμυνας Ηλιάδης, διέταξε να γίνει ανακρίση για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ο Καροτσακής συνελήφθη. Σύμφωνα με τα όσα γραφτήκαν στις εφημερίδες ο νεαρός εθνοφρουρός πήγε να ανταλλάξει σοκολάτες με τσιγάρα με ένα τουρκοκυπριο στο απέναντι φυλακίο.

Κατι τέτοιο δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται. Γι' αυτό και ο υπουργός αναγκάστηκε να δηλώσει ότι «οι εθνοφρουροί που υπηρετούν στη γραμμή καταπαύσης πρέπει να αντιληφθούν ότι φυλάνε θερμοπυλές» και ότι «αυτοί που βρίσκονται απέναντι δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη για να αναπτύσσουν ανθρώπινες σχέσεις μαζί τους».

Τέλικά φαίνεται ότι ο εθνικισμός δεν είναι τόσο κυρίαρχος όσο προσπαθούν να μας πείσουν κυβέρνηση, κομμάτια και ΜΜΕ. Οι «ανθρώπινες σχέσεις» στη γραμμή αντιπαράστασης είναι η καλύτερη αποδειξη ότι πολλοί νεολαίοι και στις δύο πλευρές δεν βλέπουν τους «απέναντι» σαν εχθρούς αλλά δείχνουν αρκετή εμπιστοσύνη ώστε να πάνε να ανταλλάξουν μαζί τους ένα τσιγάρο, μια σοκολάτα, μια κουβεντά.

Αυτό μπορεί να τρομάζει τους εθνικιστές και τους στρατοκράτες αλλά είναι καλά νέα για οσους θέλουν να δώσουν την κοντρα με τον σοβινισμό και παλεύουν για ειλικρινή επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκυπρίους εργαζόμενους και ειρήνη στη Κύπρο.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Με απεργίες σπάζει η λιτότητα

συνέχεια από σελ. 1

Μετά την ΑΗΚ, την Αρχή Λιμενών, την ΑΤΗΚ, την Ηλεκτρομηχανολογική υπηρεσία έβαλαν στο στοχαστρο τα ταχυδρομια. Ο υπουργός Συγκοινωνιών Αδάμος Αδαμίδης είπε ότι «οι ταχυδρομικές υπηρεσίες πρέπει να απεξαρτητοποιηθούν από το κράτος για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις του μελλοντος» (ανακαλύψαν καινούργιο ορό για τις ιδιωτικοποιήσεις).

Ότι και να εννοούν με αυτό, όπως και να ονομάζουν τις ιδιωτικοποιήσεις, ένα είναι το σίγουρο, ότι θα σημειώνουν χειρότερες υπηρεσίες για όλο το κόσμο, απολύσεις και χειρότερηση των συνθηκών εργασίας για τους εργαζομένους σε αυτές. Το ίδιο θα συμβεί είτε τις δώσουν στους ιδιώτες είτε κρατήσει την πλειοψηφία το κράτος και τις λειτουργεί με καθεστώς κερδοσκοπικής επιχείρησης.

Οι επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας δεν είναι για να κερδοσκοπούν οι επιχειρηματίες ή το κράτος αλλά για να προσφέρουν υπηρεσίες και να καλύπτουν τις ανάγκες του κόσμου σε νερό, ρεύμα, τηλέφωνα, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και άλλα παρόμοια.

Λιτότητα

Το μόνο που μας υποσχόνται για τον καινούργιο χρόνο είναι περισσότερη λιτότητα, περικοπές και χτυπήματα του βιωτικού επιπέδου μας. Όσοι νομίζουν ότι αυτά μπορούν να γίνουν μόνο μακριά από δω, στην Ελλάδα ή την Γαλλία όπου τα προγράμματα λιτότητας του Άλεν Ζίπε έχουν προκαλέσει απεργίες στις συγκοινωνίες, τις δημοσίες υπηρεσίες, τα ταχυδρομια, τα νοσοκομεία, τα σχολεία και τον ιδιωτικό τομέα δεν χρειάζεται παρα να δουν τι λέει μελέτη της κεντρικής τραπεζας που δημοσιεύτηκε στον «Οικονομικό Φιλελευθέρο» στις 22 Οκτωβρίου.

Η Κεντρική Τράπεζα προβλέπει ότι μέσα στα πλαίσια εναρμόνισης της κυπριακής οικονομίας με την Ε.Ε. θα πρέπει μέχρι το 1997 να «επιβληθούν νέες φορολογίες σε κατανάλωτικά αγαθά, όπως καυσίμα, τσιγάρα... Να αυξηθεί ο ΦΠΑ ώστε να προσεγγίσει τα ευρωπαϊκά επίπεδα... Να περιοριστούν οι μη παραγωγικές δαπάνες του κράτους», δηλαδή αυτές που αφορούν τις κοινωνικές παροχές, τον τομέα της υγείας, της παιδείας κλπ.

Ηδη οι περικοπές δημιουργούν τεραστία προβλήματα στα νοσοκομεία και τα σχολεία και έχουν ξεσηκώσει τις αντιδράσεις των εργαζομένων σε αυτά.

Παρά όλα αυτά η κυβέρνηση αρνείται να δώσει οποιαδήποτε αύξηση στους εργαζομένους στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα μέχρι το '97 ενώ οι αυξήσεις που δώθηκαν στον ιδιωτικό τομέα ήταν από μηδέν μέχρι 2.5%.

Αρνείται ακόμα να δώσει και τις φορολογικές ελαφρύνσεις που ζητούν οι συνδικαλιστές οργανώσεις σαν αντιστάθμισμα σε αυτή τη κατάσταση. Οι συντεχνίες ζητούν 40 εκατομμύρια και η κυβέρνηση δίνει μόνο 25. Δεν υπάρχουν λεφτά λέει ο υπουργός οικονομικών. Τιποτά δεν τον εμποδίζει όμως την ίδια στιγμή να χαρίσει 17 εκατομμύρια λίρες στους ξενοδοχούς παρατεινόντας για ένα χρόνο την απαλλαγή τους από την υποχρέωση να καταβάλουν το 3% του ΚΟΤ.

Σαν να μην φτανουν όλα αυτά απειλούν και από πάνω ότι θα καταργήσουν το δικαίωμα της απεργίας σε «ουσιωδείς υπηρεσίες» που αφορούν κυρίως κλάδους με μεγάλη δύναμη και αυτοπεποίθηση όπως, η ΑΗΚ, η ΑΤΗΚ, οι εργαζόμενοι στις αερογραμμές και άλλου. Ετσι ελπίζουν ότι θα μπορέσουν να ελέγξουν τις αντιδράσεις της εργατικής τάξης.

Η αντιπολίτευση

Αυτά μπορεί να είναι τα σχέδια της κυβέρνησης και των εργοδοτών αλλά δεν σημαίνει ότι μπορούν και

Η λιτότητα στη Γαλλία προκαλεί τις αντιδράσεις όχι μόνο των εργατών και των φοιτητών αλλά και των συνταξιούχων.

να τα υλοποιήσουν. Ο θυμός και η αγανάκτηση των εργαζομένων μεγάλωνει με τη μέρα. Κάθε απόφαση της κυβέρνησης προκαλεί και νέες αντιδράσεις ενώ κάθε απειλή των εργοδοτών προκαλεί την οργή της εργατικής τάξης.

Δυστυχώς η αντιπολίτευση και κυρίως το ΑΚΕΛ που μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης αντί να οργανώσει από την αρχή την αντίσταση σε αυτές τις επιθέσεις δεχεται να κατσει σε διάλογο με την κυβέρνηση και τους εργοδότες εφ' όλης της ύλης. Οι ηγεσίες της ΠΕΟ όπως και

της ΣΕΚ δηλώνουν ότι δεν δέχονται κανένα περιορισμό της ΑΤΑ και του δικαιώματος απεργίας αλλά καθονται σε διαπραγματεύσεις. Για να διαπραγματευτούν τι όμως;

Δεν υπάρχουν περιθώρια για υποχωρήσεις. Κάθε υποχώρηση τρέφει την αδιαλαξία των εργοδοτών και κτυπά την αυτοπεποίθηση των εργατών. Οι εργοδότες αρχικά, (το Γενάρη του '93) ζήτησαν αναστολή πληρωμής της ΑΤΑ για δύο μήνες. Οι ηγεσίες των συντεχνιών ενώ ελέγαν όχι στη πράξη το δέχτηκαν. Μετά ζήτησαν οι μισθολογικές αυ-

ξήσεις να περιοριστούν στο ύψος της παραγωγικότητας. Οι συντεχνιακοί το δέχτηκαν και αυτο. Οι εργοδότες επανέλασαν και ζήτησαν να είναι πιο κάτω και από την παραγωγικότητα ενώ τώρα θέλουν να νην δώσουν καθόλου αυξήσεις. Κάθε υποχώρηση οδηγεί σε νέα υποχώρηση.

Μπορούμε να τους σταματήσουμε

Αυτή η ταχτική είναι αδιέξοδη για τους εργατές. Αντίθετα υπάρχει η ταχτική των δυναμικών κινητοποιήσεων που μπορεί να φέρει αποτελέσματα. Αυτήν εφαρμόσαν οι νηπιαγωγοί και αναγκάσαν την κυβέρνηση να αποσυρεί το νομοσχέδιο με το οποίο υποβαθμίζει την προδημοτική εκπαίδευση. Αν υποχωρούσαν και ελέγαν ας ψαξουμε να βρούμε τη χρυσή τομή και να συμβιβαστούμε, σήμερα θα είχε ήδη περάσει το νομοσχέδιο.

Το καλύτερο παράδειγμα όμως μας το δίνουν οι Γάλλοι εργαζόμενοι και φοιτητές. Ένα τεραστίο απεργιακό κύμα στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα πολιορκεί σήμερα την Γαλλική κυβέρνηση και κόντραρει τα προγράμματα λιτότητας που θέλει να επιβάλει η συντηρητική κυβέρνηση του Ζίπε. Οι κινητοποιήσεις δεν ήταν από την αρχή τόσο μαζικές. Ξεκίνησαν από λίγους φοιτητές και εργατές για να αγκυριαστούν από χιλιάδες εργαζομένους και στο τέλος να αναλάβουν δράση και τα ίδια τα μεγάλα συνδικάτα. Η κυβέρνηση που αρχικά δήλωνε αμετακίνητη τώρα αρχίζει να υποχωρεί ενώ οι απεργίες συνεχίζονται ακόμα όταν γραφόνταν αυτο το κομμάτι.

Από αυτά τα παραδείγματα είναι που πρέπει να αντλήσουμε και μεις διδάγματα. Αν θέλουμε να σταματήσουμε την συντηρητική κυβέρνηση του Κληρίδη και να σπάσουμε την πολιτική της λιτότητας τότε να να το κάνουμε και μεις της Γαλλίας.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ PARTY

Σαββάτο 16 Δεκεβρη ώρα 9 μμ

στο ΚΕΝΤΡΟ ΦΡΑΚΤΗΣ

(πριν τα Λατσία, πρώτη παροδος αριστερα μετα το βενζιναδικο της BP)

Σας περιμενουμε με σπιτισιο φαϊ, μουσικη, εκπληξεις και δωρα.

Παρτε τους φιλους σας και ελτατε.

Τιμη 6 λιρες με απεριοριστο φαγητο και ποτο. Για παιδια 3 λιρες. Προσκλησεις μπορείτε να προμηθευτητε απο τους συντροφους που πουλουν την Εργατική Δημοκρατία.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

4,000 Λιρες μέχρι το τέλος του 1995

Η οικονομική εξορμηση μας είναι στο τελευταίο της μήνα. Με τις 120 λίρες που μαζευτήκαν τον προηγούμενο μήνα εφτάσε στο ποσό των 1602 λιρών. Με το party που οργανωνουμε στις 16 του Δεκεβρη ελπίζουμε να υπερκαλυψουμε το στοχο μας για το 1995. Η γενναϊοδωρη συνεισφορα των συντροφων και φιλων της Οργανωσης που μας στηριζει είναι ένα σημαντικό οπλο για τους αγωνες που εχουμε μπροστα μας.

4000

3000

2000

1000

0

Αδιαφορία του κράτους για τους αναπηρικούς

Ειδική σύνοδος της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών καθιέρωσε, από το 1993, την 3η Δεκεμβρίου ως τη "Διεθνή Ημέρα Αναπήρων". Μιλώντας στη σύνοδο, ο Γ.Γ. του ΟΗΕ Μπούτρος Γκάλι ανέφερε ότι "συνηγορώντας για τα δικαιώματα των αναπήρων, συνηγορείς για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο", τονίζοντας παράλληλα και την ανάγκη σεβασμού της αξιοπρέπειάς τους.

Η κήρυξη της Διεθνούς Μέρας για τα άτομα με αναπηρίες συνέπεσε με το τέλος της Δεκαετίας Αναπήρων που βρήκε την πλειονότητα αυτών των ατόμων πλήρως απογοητευμένη από τα αποτελέσματά της. Φραστικές αλλαγές όρων, όπως άτομα με ειδικές ανάγκες, καθώς και διακηρύξεις και κοινωνικά νομοθετήματα δεν μπορούν, δυστυχώς, από μόνα τους, να εξαλείψουν τον κοινωνικό ρατσισμό των διακρίσεων και προκαταλήψεων κατά των αναπήρων, ούτε να λύσουν ουσιαστικά τα προβλήματά τους.

Η δέθεν ανεπάρκεια οικονομικών πόρων διέγυρνε το χάσμα της κοινωνικής ανισότητας, ιδιαίτερα στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Εκθεση του UNDP, με τίτλο "Προκατάληψη και αξιοπρέπεια: Ενταξη στη βάση της κοινωνικής αποκατάστασης", αποκηρύττει ως "επικίνδυνα εργαλεία" τις μέχρι το 1993 διεθνώς υιοθετηθείσες διακηρύξεις. Όπως έδειξε, οι διακηρύξεις που στόχευαν στη διασφάλιση των δικαιωμάτων τους, αντίθετα, τα παραβιάζουν κατάφωρα με αποτέλεσμα να καταδυναστεύουν ή να απορρίπτουν αυτά τα άτομα.

Ταυτόχρονα επισημαίνει πρότυπους κανονισμούς για ισότιμες ευκαιρίες, με κύρια έμφαση στην επαγγελματική αποκατάσταση.

ην Κύπρο, το σύνθημα που υιοθετήθηκε για τη φετινή Διεθνή Μέρα, μετά από εισήγηση των ιδίων των αναπήρων, ήταν "Δώστε μας την ευκαιρία, έχουμε την ικανότητα". Αναφερόταν στην επαγγελματική αποκατάσταση των ατόμων με αναπηρίες, ως μέσο ένταξης στην κοινότητα με ίσες ευκαιρίες, ώστε να καταστούν παραγωγικές μονάδες και να χειραφετηθούν με οικονομική ανεξαρτητοποίηση.

Κατ' αρχή, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η σημερινή κατάσταση,

όσον αφορά στην επαγγελματική αποκατάσταση των αναπήρων, δεν είναι η ίδια που είχαμε πριν δέκα χρόνια. Ο αναχρονιστικός όρος περί αρτιμέλειας, στο έντυπο για εργοδότηση στη δημόσια υπηρεσία, απαλείφθηκε. Προωθήθηκε η προτεραιότητα στην πρόσληψη αναπήρων στο δημόσιο, εφόσον έχουν τα προσόντα για μια θέση. Καθημερινά, όμως, θυσιάζεται στο βωμό του ρουσφετιού. Στην Εκπαιδευτική Υπηρεσία ισχύει η κατ'αναλογία εργοδότηση, 3% για τους ανάπηρους και 5% για τους παθόντες. Τόσο η ποσόστωση όσο και ο διαχωρισμός σε δυο "κατηγορίες" αποτελούν αρνητική διάκριση σε βάρος των αναπήρων.

Το θετικό είναι η αποστασιοποίηση από τα παραδοσιακά "αναπηρικά επαγγέλματα". Χωρίς, όμως, ποιοτική αναβάθμιση του Κέντρου Επαγγελματικής Αποκατάστασης Αναπήρων και την εισαγωγή ειδικοτήτων που ανταποκρίνονται στη σημερινή πραγματικότητα, ο ρόλος του "κράτους πρόνοιας" στην εκπαίδευση και εργοδότηση αναπήρων αφήνεται στη στυγνή εκμετάλλευση των ιδιωτών.

Από καιρό, Υπουργική Επιτροπή μελετά το θέμα και σύντομα θα υποβάλει τα

Απο παλιότερη κινητοποίηση των παραπληγικών

πορίσματά της στο Υπουργικό Συμβούλιο. Έχουν επίσης αναβαθμιστεί ουσιαστικά τα υφιστάμενα σχέδια αυτοεργοδότησης και επαγγελματικής κατάρτισης και παροχής τεχνικών μέσων.

Συμπληρώθηκε επίσης η προεργασία για εισαγωγή, το 1996, σχεδίου απασχόλησης με στήριξη, που αναμένεται να βοηθήσει στην απασχόληση ατόμων με νοητική υστέρηση ή με σοβαρές ή με πολλαπλές σωματικές αναπηρίες.

Η Κύπρος έχει υπογράψει πάμπολλες διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις, ενώ γίνεται και λόγος για εναρμόνιση με τη νομοθεσία της ΕΕ. Από χρόνια υπέγραψε τη Σύμβαση 159 του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας (ILO) και το άρθρο 15 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη του Συμβουλίου της Ευρώπης - που βρίσκεται στα πλαίσια του σχετικού Κοινοτικού Χάρτη της ΕΕ, και αφορούν στην επαγγελματική αποκατάσταση ατόμων με αναπηρίες.

Αναμφίβολα η κατάσταση έχει βελτιωθεί. Είναι, όμως, κοινά αποδεκτό ότι ενώ πέτυχε η κοινωνική ευαισθητοποίηση για τα προβλήματα, πρόβλημα παραμένει η πρακτική εφαρμογή των μέτρων που αποφασίζονται. Κύριο επιχείρημα των κρατούντων, στην Κύπρο και διεθνώς, είναι πάντα η δέθεν ανεπάρκεια οικονομικών πόρων, τη στιγμή που επιχορηγείται αδρά το κεφάλαιο.

Εξάλλου, υπάρχουν απτά παραδείγματα ότι η παρούσα κυβέρνηση απεκδύεται όλο και περισσότερο του δικού της κοινω-

νικού ρόλου, ενθαρρύνοντας τη "φιλανθρωπία" σε βάρος του κράτους πρόνοιας.

Αυτό απαιτεί την άμεση συμμετοχή των ιδίων των αναπήρων στα κέντρα λήψης αποφάσεων, ώστε να πέσει ο "αόρατος τοίχος", στον οποίο προσκρούουν καθημερινά και που είναι απότοκο ενός γενικότερου κοινωνικού προβλήματος. Είναι, εξάλλου, και μια αναφαίρετη κοινωνική αναγκαιότητα.

Πρέπει να επισημάνουμε ότι γύρω από αυτά τα θέματα υπάρχει μεγάλη άγνοια και ελλιπής ενημέρωση των ατόμων με αναπηρίες για τα δικαιώματά τους, ώστε να τα διεκδικούν και να κερδίζουν ό,τι δικαιωματικά τους ανήκει. Περισσότερο βάρος πέφτει στους ώμους των συνδικαλιστικών οργανώσεών τους, αλλά και τα ίδια τα άτομα δε μπορούν να είναι άμοιρα ευθυνών.

Παρά την οργανωμένη πάλη των οργανώσεων των αναπήρων, όμως, δυστυχώς ακόμα συντηρείται η αναχρονιστική νοοτροπία που επιμένει στη θεραπευτική αντιμετώπιση προβλημάτων αντί της προληπτικής πολιτικής.

Σημειώνουμε ότι, όπως η 3η Δεκεμβρίου είναι η Διεθνή Μέρα Αναπήρων, η 5η Μαΐου ορίστηκε ως "Ευρωπαϊκή Μέρα Διαμαρτυρίας". Στα χέρια τους είναι να ιεραρχήσουν τις προτεραιότητές τους και να κάνουν χρήση της κάθε "Μέρας", ανάλογως.

Αντρέας Προκοπίου
(Τετραπληγικός)

Οι διακρίσεις είναι καθημερινή πραγματικότητα για τους αναπήρους. Για παράδειγμα στην Βρετανία μια χώρα με παράδοση στην κοινωνική πρόνοια η πλειοψηφία των αναπήρων δουλεύουν σε δουλειές που κακοπληρώνονται και δεν χρειάζονται ειδικευση.

Οι πιθανότερες να είσαι άνεργος είναι τρεις φορές μεγαλύτερες και έξη φορές περισσότερες να απορριφθείς όταν κάμεις αίτηση για δουλειά.

Αν στην αίτηση για δουλειά αναφέρεις ότι είσαι ανάπηρος τότε υπάρχουν έξη φορές περισσότερες πιθανότητες να μην σε καλέσουν για συνέντευξη.

Οι ανάπηροι άντρες παίρνουν μόνο το 81% του μισθού ενός αρτιμελούς άντρα. Για τις γυναίκες το ποσοστό του μισθού είναι 88% μιάς αρτιμελούς γυναίκας.

Μερικοί εργοδότες εργοδοτούν ανάπηρους μόνο όταν δεχθούν χαμηλότερο μισθό από ένα αρτιμελή που θα κάνει την ίδια δουλειά.

Στην νότια Κύπρο δεν υπάρχουν επίσημα στοιχεία αλλά η καθημερινή εμπειρία δείχνει ότι η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη.

Στην ρίζα της καταπίεσης και των διακρίσεων ενάντια στους αναπήρους βρίσκεται η ίδια η ηθική της καπιταλιστικής κοινωνίας. Βλέπουν τους αναπήρους σαν μη κερδοφόρους γιατί πρέπει να ξεδεύουν περισσότερα χρήματα για να μπορέσουν να τους εκμεταλευτούν. Είναι πιο εύκολο και αποτελεσματικό για τον καπιταλισμό να εκμεταλευθεί ένα αρτιμελή εργάτη παρά ένα ανάπηρο.

Μεγάλο μέρος της καταπίεσης βρίσκεται στους χώρους δουλειάς. Γι'αυτό πρέπει τα ζητήματα που αφορούν τους αναπήρους να γίνουν ζητήματα του εργατικού κινήματος. Τα αφεντικά πρέπει να πληρώσουν για τις ευκολίες που χρειάζονται για τους αναπήρους.

Δεν θέλουμε συμπάθεια θέλουμε να παλέψουμε για την ανατροπή του καπιταλισμού. Του συστήματος που παράγει την μιζέρια και την καταπίεση μας.

Σταύρος Σιδεράς

Να μην κλείσει η Νέα Ελεουσα

Όπως και τα προηγούμενα χρόνια έτσι και φέτος κατά τη διάρκεια του Ραδιομαραθωνίου ακουσαμε αμετρητές διακηρύξεις για την προσφορά βοήθειας στα άτομα με ειδικές ανάγκες, ενώ οι εκατοντάδες χιλιάδες λίρες που μαζεύονται κάθε χρόνο από μια τακτική που βασίζεται στην εκμετάλλευση της ευαισθησίας των απλών ανθρώπων υποτιθεται πως προορίζονται για σκοπούς θεραπείας αλλά και παροχής καλύτερων συνθηκών διαβίωσης των ατόμων με ειδικές ανάγκες.

Δεν πέρασε λοιπόν ένας μήνας από τον Ραδιομαραθώνιο του '95 και οι κρατικοί λειτουργοί κοινωνικής ευημερίας εκπαιδύονται σήμα κινδύνου για διασώση του ιδρύματος «Νέα Ελεουσα», που είναι η μοναδική κρατική στέγη που φιλοξενούνται σήμερα άτομα με βαρύτερη καθυστέρηση. Οι ίδιοι λειτουργοί καταγγέλλουν πως η ελλείψη προσωπικού έχει υποβαθμίσει τις υπηρεσίες σε τέτοιο βαθμό που να τίθενται σε κίνδυνο οι ασθενείς και η ίδια η ύπαρξη του ιδρύματος.

Στο ίδρυμα «Νέα Ελεουσα» φιλοξενούνται 58 συνολικά άτομα με βαρύτερη καθυστέρηση ενώ οι κοινωνικοί λειτουργοί που το επανδρώνουν είναι μόνο 52 και εργάζονται με το σύστημα βαρδίας. Αυτό σημαίνει ότι για κάθε τέσσερα άτομα με ειδικές ανάγκες αντιστοιχεί ένας κοινωνικός λειτουργός. Το ποσοστό αυτό στην πραγματικότητα είναι πολύ μεγάλο γιατί θα έπρεπε να αντιστοιχεί ένας κοινωνικός λειτουργός για κάθε τροφίμο, όπως εξάλλου ισχύει και σε πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες (σε αυτές τις περιπτώσεις βεβαίως, που χρειάζεται να πληρώσουν κάποιο κόστος, δεν τους ενδιαφέρει να είναι ευρωπαϊκοί). Έτσι το έργο των παιδονομών (κοινωνικών λειτουργών) είναι αφανταστά δυσκόλο.

Ο πραγματικός υπεύθυνος για αυτή τη κατάσταση είναι η Κυβέρνηση που με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών απειλεί να διαλύσει τα νοσοκομεία και υποβαθμίζει τις υπηρεσίες δημόσιας υγείας και κοινωνικής πρόνοιας. Κατά τα άλλα ο Κληρίδης έδωσε το ρολόι του για να πουληθεί για τον ραδιομαραθώνιο. Τα άτομα με ειδικές ανάγκες δεν χρειάζονται ελεημοσύνη αλλά πραγματική κοινωνική πρόνοια. Εκείνο που χρειάζεται είναι περισσότερες δαπάνες για την δημόσια υγεία και ευημερία. Περισσότερα νοσοκομεία, και στήριξη και δημιουργία και άλλων ιδρυμάτων σαν την «Νέα Ελεουσα» και όχι να την αφήσουν και αυτή να διαλυθεί και να κλείσει.

Λεφτά υπάρχουν, αλλά η κυβέρνηση προτίμησε να τα δώσει για εξοπλισμούς και επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομηχανικούς και στους ξενοδοχούς. Ας δώσει σε αυτούς το ρολόι του ο Κληρίδης και ας δώσει τα εκατομμύρια που τους χαρίζει για τα άτομα με ειδικές ανάγκες.

Όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να συμπαρασταθούμε και να στηρίξουμε τους κοινωνικούς λειτουργούς που διεκδικούν την ενίσχυση της Νέας Ελεουσας και των άλλων υπηρεσιών κοινωνικής ευημερίας. Με την συμπαρασταση των άλλων εργαζομένων που σήμερα παλεύουν εναντίον της πολιτικής της λιτότητας και των περικοπών, όπως οι δημοσιοί, ημικρατικοί, εκπαιδευτικοί, γιατροί, νοσηλεύτες, μπορούν να κερδίσουν, και μαζί τους να κερδίσουμε όλοι.

Ντίνος Ιασωνός

ΔΙΕΘΝΗ ΒΟΣΝΙΑ

Η συμφωνία των γερακιών δεν φέρνει ειρήνη

Η συμφωνία που υπογράφηκε από τους ηγέτες των Σερβών, των Κροατών και των Μουσουλμάνων στο Ντέιτον των ΗΠΑ, δεν έχει στην πραγματικότητα αλλάξει τίποτα από όλα αυτά που οδήγησαν στον πόλεμο της Πρώην Γιουγκοσλαβίας πριν από τέσσερα χρόνια.

Η «ειρήνη» του Ντέιτον είναι ειρήνη των γερακιών του πολέμου, που επιβλήθηκε με τη βία κυρία από τις ΗΠΑ, και υπαγορευτηκε από τα δικά τους συμφέροντα και τους δικούς τους ανταγωνισμούς.

Η συμφωνία του Ντέιτον είναι βουτηγμένη στο αίμα. Για να πετύχουν τους στόχους τους οι ΗΠΑ, δεν δίστασαν να τσιπάρουν όλες τις προηγούμενες συμφωνίες. Τον Γενάρη του 1994 κατάρρευσε το τελευταίο «ειρηνευτικό» σχέδιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν έπεισε ο Κλίντον τον Ιζεμπεκοβιτς να ζητήσει περισσότερα.

Δεν δίστασαν να εξοπλίσουν υπογεία τους Κροάτες και τους Μουσουλμάνους, αδιαφορώντας για τις αποφάσεις του ΟΗΕ και να δώσουν το πράσινο φως στο Τουτζμάν να εξολοθρεύσει τους Σερβούς από την Κράϊνα, ούτε να στείλουν τα αεροπλάνα τους να βομβαρδίσουν τους αμάχους στα χωριά.

Η «επιτυχία» των ΗΠΑ, στα Βαλκάνια οξύνει τώρα τους ανταγωνισμούς τους με τους δυτικούς συμμάχους τους, αλλά και με τη Ρωσία. Τώρα το ΝΑΤΟ ετοιμάζεται να στείλει έναν στρατό 60.000 βαρέα οπλισμένων στρατιωτών στη Βοσνία, που υποτίθεται ότι θα επιτηρεί τη συμφωνία.

Ποια ειρήνη;

Ποιον κοροϊδεύουν; Την «ειρήνη» τους την έχουμε δει πολλές φορές μέχρι σήμερα στη Μέση Ανατολή. Την είδαμε στο Λίβανο, που τον μετατρέψαν σε σωρο ερειπίων, στη Παλαιστίνη, όπου πενήντα χρόνια μετά τη «λύση» συνεχίζεται ο πόλεμος, στο Κόλπο, όπου για να επιβάλουν την «νέα τάξη πραγμάτων» δολοφόνησαν χιλιάδες αμάχους και ισοπέδωσαν τη Βαγδάτη βομβαρδίζοντας σχολεία, νοσοκομεία, υδράγωγεια.

Ούτε οι συμβιβασμοί όμως, αναμεσά στους χασαπηδες της Βοσνίας μπορούν να ονομαζονται «ειρήνη».

Αυτοί που έβαλαν τις υπογραφές τους κάτω από τη συμφωνία του Ντέιτον δεν είναι παρά οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές του πολέμου.

Η Βοσνία, λέει η συμφωνία, θα μείνει ενιαίο κράτος με δύο ζώνες. Το 49% θα ελεγχεται από Σερβοβόσνιους και το 51% από την Κροατομουσουλμανική ομοσπονδία. Αποκλειστικό κριτήριο σε αυτή τη μοίραση των εδαφών ήταν οι στρατηγικές επιδιώξεις των οπλιτών.

Οι Σερβοβόσνιοι διεκδικούσαν το Σαραγεβο και παζαρεύαν το πλάτος του «διαδρόμου» της Ποσαβίνα στη βορειοανατολική Βοσνία που ενώνει τις δύο περιοχές τους και σύμφωνα με τους στρατηγούς τους, κάνει τα εδάφη τους «υπερασπίσιμα».

Ο Ιζεμπεκοβιτς ζητούσε το Μπρσκό, ένα διαδρόμο από το Σαραγεβο στο Γκοράζντε και προσβασή στον ποταμό Σαβα, που καταλήγει στην Αδριατική.

Ο Τουτζμάν ζητούσε τον έλεγχο της Ανατολικής Σλαβονίας, της επαρχίας της Κροατίας που κατοικείται από Σερβούς και ήταν από τις αρχές του πολέμου στα χέρια αυτονομιστών.

Προσφυγές

Το μόνο που δεν συζητήσαν στο

Ντέιτον ήταν τις ανάγκες και τις επιθυμίες των απλών ανθρώπων, Σερβών, Κροατών, Μουσουλμάνων, που ζουν σε αυτές τις περιοχές που τόσο κυνικά ριχνουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων οι ηγέτες τους.

Ακόμα και αν κρατήσει αυτή η «ειρήνη» θα σημαίνει πολύ λίγα για τον απλό κόσμο στη Βοσνία.

Η συμφωνία υποτίθεται ότι προβλέπει και την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους. Οι πολίτες λέει «θα έχουν το δικαίωμα να κινούνται ελεύθερα σε όλη τη επικράτεια της Βοσνίας».

Προκειται για καθαρή κοροϊδία. Οι οπλιάρχες των Σερβών, των Κροατών και Μουσουλμάνων, οι πρωτεργάτες των εθνικών εκκαθαρίσεων, θα κρατήσουν τους στρατούς και τα όπλα τους. Ακόμα και οι πιο θερμοί υποστηρικτές της συμφωνίας αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι η επιστροφή των προσφύγων θα παραμείνει στα χαρτιά.

Κέρδη από τις καταστροφές

Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η υπογραφή της συμφωνίας οι καπιταλιστές έχουν μπει σε ένα αγώνα δρόμου για το ποιος θα προλάβει να

κλείσει συμφωνίες και συμβολαία για την «ανοικοδόμηση».

Οι ελληνικές καπιταλιστές δεν είναι έξω από αυτή το αγριο κυνήγι. Η εφημερίδα «Καθημερινή» αποκαλύπτει ότι «εκπρόσωποι της κυβέρνησης και τραπέζιτες οργανώνουν συναντήσεις με εκπροσώπους των προξενικών αρχών των βαλκανικών χωρών για να συζητήσουν τις προοπτικές που ανοίγει η αποκατάσταση της ειρήνης στην Πρώην Γιουγκοσλαβία».

Για να ενισχύσει την θέση της Ελλάδα σε αυτό το παζάρι, ο Άρσενης δηλώνει ότι θα στείλει περίπου χίλιους στρατιώτες για να συμμετάσχουν στην πολυεθνική δύναμη του ΝΑΤΟ.

Οι απλοί άνθρωποι στη Βοσνία και παντού δεν έχουν να περιμένουν τίποτα ούτε από τους ιμπεριαλιστές ούτε από τους εθνικιστές ηγέτες τους. Για αυτούς οι άνθρωποι δεν είναι παρά διπλωματικά και πολεμικά ατού, δεν είναι παρά πιόνια στα βρωμικά παιχνίδια τους, τους ανταγωνισμούς τους για τη κυριαρχία, την εξουσία, το πλούτο.

Όσο οι τύχες μας βρίσκονται στα χέρια τους τόσο θα μας τραβάνε σε αδικούς και αντιδραστικούς πολέμους, τόσο η ειρήνη θα παραμείνει στη κοψή του ξυραφιού.

Πόσο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ;

Ο Αλεξάντερ Κβασνιέφσκι, πρώην «κομμουνιστής» υφυπουργός στην τελευταία κυβέρνηση που έπεσε το 1989 είναι ο νικητής των προεδρικών εκλογών στη Πολωνία. Ο Λεχ Βαλέσα, ο παλιός ηγέτης του συνδικατού της Αλληλεγγύης και για χρόνια σύμβολο του αγώνα εναντίον σταλινικά καθεστώτα δεν κατάφερε ξανά εκλογή.

Οι εργάτες μαύρισαν τον Βαλέσα για όλες τις επιθεσίες που έχουν δεχτεί όλα τα τελευταία χρόνια στο βιωτικό τους επίπεδο εξαιτίας των προγραμμάτων «μεταβάσης» στη οικονομία της αγοράς.

Η αγορά, αποδείχτηκε ότι δεν ήταν ο παραδεισός που υποσχόταν ο Βαλέσα το 1989. Η παραγωγή βουλιάξε, η ανεργία πήρε τεραστίες διαστάσεις, ο πληθωρισμός εκτιναχτηκε στα ύψη και η φτώχεια απλώθηκε σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας. Οι οικονομολογοί προβλέπουν ότι η βιομηχανική παραγωγή θα χρειαστεί τουλάχιστο ένα με δύο χρόνια για να ξαναφτάσει στα επίπεδα του 1989.

Η ψήφος όμως στους πρώην «κομμουνιστές» δεν σημαίνει ότι ο κόσμος νοσταλγεί το παλιό καθεστώς. Ο Δημοκρατικός Συνασπισμός της Αριστεράς, όπως έχει μετονομαστεί το παλιό Κομμουνιστικό Κομμα της Πολωνίας δεν είναι το κομμα των εργατών αλλά το κομμα της γραφειοκρατίας που είχε την εξουσία τα χρόνια του «κομμουνισμού».

Σήμερα τα ίδια πρόσωπα που ήταν τότε στην εξουσία, στα εργοστάσια, στα αγροκτήματα, στις δημοσίες επιχειρήσεις, στο στρατό κλπ, εξακολουθούν να βρίσκονται στα πόστα τους, τώρα πια σαν μαντζέρ ή ιδιοκτήτες. Αυτοί ήταν που τελικά καταφεραν να βγουν κερδισμένοι από την «μεταβαση» από τον κρατικό καπιταλισμό στην οικονομία της αγοράς. Και τα παλιά τους κομμάτια προσαρμοστήκαν πολύ γρήγορα στις νέες συνθήκες. Σε όλες τις χώρες της Α. Ευρώπης όπου οι πρώην «κομμουνιστές» παίρνουν την εξουσία συνεχίζουν την πολιτική των αγριών μεταρρυθμίσεων της αγοράς. Το ίδιο έγινε στην Ουγγαρία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, την Λιθουανία. Το ίδιο γίνεται στη Πολωνία.

Ο Κβασνιέφσκι δηλώνει τώρα ότι δεν έχει καμία πρόθεση να σταματήσει ούτε μεταρρυθμίσεις, ούτε τις διαδικασίες ενταξης στην Ε.Ε., ενώ υποστηρίζει ακόμα και την ενταξη της Πολωνίας στο ΝΑΤΟ.

Το ΑΚΕΛ που χαιρέτησε την νίκη του Κβασνιέφσκι στη Πολωνία σαν νίκη των δυνάμεων του σοσιαλισμού ξεχνα όλες αυτές τις πραγματικότητες και παρουσιάζει τα «αναμορφωμένα» Κομμουνιστικά Κομμάτια της Α. Ευρώπης και της Ρωσίας σαν την προοπτική για τους εργάτες.

Οι εργάτες όμως δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτά τα κομμάτια της αρχουσας τάξης. Στη Πολωνία όπως και παντού αλλού χρειάζεται να χτίσουν από την αρχή, από τα κάτω ένα γνήσιο σοσιαλιστικό εργατικό κομμα.

ΕΛΛΑΔΑ

Η καταπίεση εφερε την εξέγερση στο Κορυδαλλό

Σαν σπριαλ σε συνεχείς παρακολούθησες τις αναμεταδόσεις της ΕΤ1 γύρω από την εξέγερση στις φυλακές του Κορυδαλλού. Τι όμως πραγματικά κρυβόταν πίσω από όλη αυτή την ιστορία;

Ήταν η μεγαλύτερη εξέγερση φυλακισμένων τα τελευταία χρόνια. Οι κρατούμενοι κατέλαβαν τις φυλακές Κορυδαλλού με βασικό αίτημα τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης.

Ο ξεσηκωμός των κρατούμενων αποκαλύπτει την απάνθρωπη του «σωφρονιστικού» συστήματος. Φρικτές συνθήκες που τσακίζουν κάθε ανθρωπινή αξιοπρέπεια. Χιλιάδες άνθρωποι στοιβαζόταν σε αθλια κελιά, όπου η θερμοκρασία θεωρείται πολυτέλεια και ο προσωπικός χώρος εννοία ανυπαρκτη. Ο αριθμός

των κρατούμενων σήμερα στις ελληνικές φυλακές είναι υπερδιπλάσιος από αυτόν που είναι κατασκευασμένες για να χωρέσουν. Στον Κορυδαλλό, που είναι η μεγαλύτερη φυλακή, κρατούνται 1400 φυλακισμένοι ενώ έπρεπε να είναι μόνο 450!

Τα κονδύλια για ιατρική περίθαλψη των κρατούμενων καθώς και για αξιοποίηση του χρόνου των κρατούμενων μειώνονται δραματικά. Τα περισσότερα νοσοκομεία των φυλακών λειτουργούν σαν κέντρα πρώτων βοηθειών, επειδή έχουν χρόνια να προσληφθούν γιατροί και νοσηλευτικό προσωπικό. Οι μισές φυλακές δεν διαθέτουν χώρους εργασίας, ενώ όπου υπάρχουν χώροι δεν λειτουργούν λόγω έλλειψης κοινωνικών λειτουργών.

Υπευθύν για την υπερφορτώση των φυλακών είναι η πολιτική της καταστολής που εγκαινίασε η κυ-

βέρνηση της Νέας Δημοκρατίας πριν πέντε χρόνια.

Χιλιάδες μικροκλεφτές, αστέγοι, μεταναστες ονομαζόνταν «εγκληματίες» και στέλονταν μαζικά στις φυλακές. Έτσι οι φυλακισμένοι, από 4900 που ήταν τον Απρίλη του '91, ξεπεράσαν τις 6500 τον Νοέμβρη του '92. Από αυτούς οι 2000 ήταν προφυλακισμένοι χωρίς καν να έχουν δικαστεί, πολλοί για πάνω από 18 μήνες που προβλέπει η νομοθεσία.

Το 70% των φυλακισμένων στην Ελλάδα είναι εργάτες, τεχνίτες, αγρότες, μικροπωλητές και ένα 10% αστέγοι, ανέργοι και άτομα με ψυχικά προβλήματα. Αυτό δεν συμβαίνει βέβαια επειδή τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα γενιούνται με γονίδιο «εγκληματικότητας». Συμβαίνει επειδή είναι περισσότερο εκτεθειμένα στην αστυνομική αυθαιρεσία από ότι η αρχούσα τάξη.

Το ΠΑΣΟΚ είχε υποσχεθεί ότι θα μειώσει τον αριθμό των κρατούμενων και ότι θα χαλαρώσει την διαδικασία της προφυλακίσης. Στην πραγματικότητα τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε. Μερικά στοιχειώδη μέτρα, όπως η αποσυμφορήση των φυλακών, η αύξηση των αδειών, η προφυλακίση μόνο σε περιπτώσεις εξαιρετικής επικινδυνότητας δεν προωθήθηκαν ποτέ.

Αυτή είναι η πραγματική αλήθεια για την εξέγερση των φυλακισμένων στις φυλακές Κορυδαλλού κι όχι τα σενάρια για «αλβανική μαφία», ή ότι «οι κρατούμενοι έκαναν στάση για να κλέψουν χαπία», ή ακόμα ότι ήταν μια «στημένη ιστορία για αποπροσανατολισμό του κοσμού από τα πραγματικά του προβλήματα» που ακουάμε από την ΕΤ1 και αναμασούσαν το ΡΙΚ και τα υπολοιπα κανάλια.

Επαναπροσεγγίση Ε/Κ και Τ/Κ εργ

Τα εκτακτα μετρα που πηρε η κυβερνηση και η αστυνομια για να εμποδισουν τους μαθητες και τους φοιτητες να περασουν στην νεκρη ζωνη, στις προσφατες αντικατοχικες εκδηλωσεις, εδειξαν με το πιο εντονο τροπο την τρομαρα των διαφορων αρμοδιων μηπως προκληθει ενα θερμο επεισοδιο. Ταυτοχρονα ομως εδειξαν ακομα μια φορα την υποκρισια τους και τα αδιεξοδα της πολιτικης του εθνικισμου.

Οι αντικατοχικες πορειες παρουσιαστηκαν και παρουσιαζονται σαν η αυθормητη αντιδραση του κοσμου εναντια στην κατοχη. Αυτο ομως δεν ειναι αληθεια. Ποτε δεν ηταν αυθормητα οργανωμενες απο τα κατω. Αντιθετα απο την αρχη η πολιτικη του «αντικατοχικου κινήματος» ηταν μια επιλογη που ερχοταν απο τα πανω. Με τη στηριξη της κυβερνησης, της εκκλησιας και των κομματος στηθηκε το κίνημα οι γυναικες επιστρεφουν για να ακολουθησουν μετα οι μαθητες, οι φοιτητες, οι μοτοσυκετιστες κ.τ.λ.

Συνειδητα επαιξαν το χαρτι του εθνικισμου επιδιωκοντας να προσανατολισουν τους εργαζομενους και τη νεολαια να βλεπουν σαν εχθρους τους, τους εργαζομενους και τη νεολαια στην αλλη πλευρα και οχι τη μικρη μειοψηφια των ελληνοκυπριων τραπεζιτων, βιομηχανων και ξενοδοχων που βρισκονται στην κορυφη της κοινωνιας και πλουτιζουν στην πλατη των απλων ελληνοκυπριων. Η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη προσπαθησε να στησει ενα εθνικιστικο κίνημα που θα το χρησιμοποιοιουσε, οποτε τη βολεψε, για να στηριζει τις επιλογες της.

Αυτη η πολιτικη ομως στις προσφατες κινητοποιησεις των μαθητων εδειξε με το πιο ξεκαθαρο τροπο τα ορια της. Οταν οι μαθητες «παρεκτραπηκαν» και εβαζαν σε κινδυνο τα παζαρια και τις διπλωματικες μανουβρες που μαγειρευουν αυτη την περιοδο, χρειαστηκαν συρματοπλεγματα και ενισχυμενες δυναμεις των ΜΑΔΔ και της αστυνομιας για να τους ελεξουν. Η κυβερνηση βρεθηκε να καταγγελει τους «ταραξιες μαθητες» ξεχνοντας οτι η ιδια με την πολιτικη της, τα δογματα και τις πολεμοχαρες κραυγες ειναι που εθρεψε και στηριζει τις δεξιες και ακροδεξιες παραταξεις των μαθητων και φοιτητων που πρωτοστατησαν στα επεισοδια στη γραμμη αντιπαράταξης.

Υποκρισια

Η σταση των εθνικιστων και της κυβερνησης απεναντι στις εκδηλωσεις των μαθητων δεν ειναι το μονο παραδειγμα που δειχνει την υποκριτικη πολιτικη που ακολουθουν. Η επιθεση που εγινε πριν λιγο καιρο εναντια

στο τουρκοκυπριο λεκτορα του πανεπιστημιου Νιαζι Κιζιλγιουρεκ, ειναι ακομα ενα τετοιο παραδειγμα που εχει βαλει σε σοβαρη αμφισβητηση τις διακυρηξεις της κυβερνησης και της πολιτικης ηγεσιας οτι θελουν δικαιη και βιωσιμη λυση του Κυπριακου προβληματος και ειρηνικη συνυπαρξη με τους τουρκοκυπριους.

Οι ελληνοκυπριοι εθνικιστες ηθελαν το κεφαλι του Νιαζι ενω οι πιο μετριοπαθεις του ζητουσαν να απολογηθει, για το βιβλιο του, για τις αποψεις του, ακομα και για το οτι ο ιδιος ζει στο νοτο ενω οι γονεις του στο βορρα. Στη πραγματικοτητα ομως ειναι αυτοι που πρεπει να απολογηθουν στο Νιαζι. Ο Νιαζι δεν εκανε τιποτα περισσοτερο απο το να ασκησει το δημοκρατικο του δικαιωμα στην ελευθερια εκφρασης, εγκαταστασης και εργασιας. Δικαιωματα που ταχα υπερασπιζονται οι ελληνοκυπριοι, αλλα τα ξεχνουν μοις καποιος πει κατι που δεν τους αρεσει.

Η υποκρισια τους αποκαλυφτηκε τελειως οταν σε μια εκπομπη ο δημοσιογραφος Ανθος Λυκαυγης, καλεσε τον Νιαζι να καταγγειλει τον Αττιλα. Ο Νιαζι απαντησε οτι «εγω ειμαι ετοιμος να καταγγειλω τα εγκληματα της δικης μου πλευρας. Ειστε και σεις ετοιμοι να καταγγειλετε τα εγκληματα της δικης σας;». Ο Λυκαυγης βεβαια παριστανοντας την παπια ρωτησε «μα ποια εγκληματα;» Οταν ο Νιαζι του εφερε σαν παραδειγμα τη σφαγη της Τοχνης ο Λυκαυγης το αρνηθηκε υποστηριζοντας οτι αυτο ειναι Τουρκικη προπαγανδα.

Βεβαια ο Λυκαυγης θα πρεπει να ξερει για τους 84 τουρκοκυπριους που δολοφονηθηκαν εν ψυχρω τον Αυγουστο του '74 στη Τοχνη, αλλα οπως και οι υπολοιποι ελληνοκυπριοι εθνικιστες προτιμουν να θυμουνται μονο τα εγκληματα και τις σφαγες απο το Αττιλα το '74 και να ξεχνουν τα εγκληματα και τις σφαγες απο την δικη τους πλευρα. Συγκεντρωνονται στο πολεμο του '74 και ξεχνουν οτι αυτος ο πολεμος ηταν η συνεχεια μιας διαμαχης που ξεκινησε πολυ πιο πριν.

Αδικος πολεμος

Η πρωτη ανοιχτη συγκρουση αναμεσα στους ελληνοκυπριους και τους τουρκοκυπριους ηταν το Δεκεβρη του '63 και οδηγησε σε ενα φοβερο αιματοκυλισμα των τουρκοκυπριων. Η επισημη ελληνοκυπριακη προπαγανδα χαρακτηριζει τις συγκρουσεις εκεινης της περιοδου σαν «τουρκικη ανταρσια» και ξεχνα οτι ο Μακαριος με την καλυψη ολων των κομματος προσπαθησε να αφαιρεσει ολα τα δικαιωματα που εδινε το συνταγμα στους τουρκοκυπριους, οπως το δικαιομα για χωριστους δημοις, δικαιομα βετο και αλλα.

Μεσα ο'αυτα τα τριανταπεντε χρονια εγιναν πολλα που καθορισαν τις εξελιξεις στο Κυπριακο αλλα εκεινο που εγινε με την μεγαλυτερη επιμελεια ηταν η συσκοτιση αυτων των γεγονωτων και η αποκρυψη της αληθειας. Οι αρχουσες ταξεις της καθε πλευρας κρατουν και προβαλλουν μονο οσα τους βολευουν για να καλ-

λιεργουν τον εθνικισμο στην εργατικη ταξη και τη νεολαια. Η καθε μια εχει το δικο της «δεν ξεχνω» και συγκεντρωνεται σ'αυτο.

Μεσα στην ελληνοκυπριακη νεολαια, που δεν χανουν ευκαιρια να της μιλουν για το '74 και το Αττιλα, πολυ λιγοι ξερουν οτι εγιναν και πριν το '74 βαρβαροι πολεμοι στην Κυπρο και οτι προσφυγες και αγνοουμενοι υπαρχουν τουλαχιστον απο το '63. Και πολυ λιγοτεροι ειναι αυτοι που ξερουν οτι στη συντριπτικη τους πλειοψηφεια αυτοι ηταν τουρκοκυπριοι.

Αντιθετα οι τουρκοκυπριοι νεολαιοι ξερουν τα παντα και ακομα περισσοτερα για το '63 και τα χρονια που ακολουθησαν μεχρι το '67, ενω ελαχιστοι θα ξερουν για τα «ανδραγαθηματα» του τουρκικου στρατου το '74.

Ο μονος τροπος να απομακρυνουμε το κινδυνο νεων πολεμων και την επαναληψη γεγονωτων σαν του '63 και του '74 ειναι να σπασουμε το μισος και την καχυποψια που υπαρχει αναμεσα στους εργαζομενους των δυο κοινοτητων. Να δειξουμε οτι οι εργαζομενοι της αλλης πλευρας δεν ειναι εχθροι μας και οτι οι πραγματικοι υπευθυνοι για τους πολεμους και τις καταστροφες που εγιναν στην Κυπρο τις τελευταιες δεκαετιες ειναι οι αρχουσες ταξεις και οι στρατοκρατες και των δυο πλευρων για να εξασφαλισουν την αποκλειστικη κυριαρχια τους πανω στο νησι. Να δειξουμε οτι εμεις δεν θελουμε να εχουμε καμια σχεση με αυτους και οτι εμιαστε αντιθετοι με οσα εχουν κανει μεχρι τωρα και θα αντισταθουμε στα μελλοντικα σχεδια τους που οδηγουν σε νεους πολεμους.

Δεν μπορουμε ομως να πετυχουμε κατι τετοιο λεγοντας ψεμματα και προβαλλοντας τις ευθυνες της αλλης πλευρας μονο. Πρεπει να κατανοησουμε τους φοβους και τις ανησυχίες των τουρκοκυπριων εργαζομενων και να δουμε το δικο τους «δεν ξεχνω».

Επαναπροσεγγιση

Σημερα ολο και περισσοτερος κοσμος, που μπορει να πηρε μερος και σε αντικατοχικες πορειες πιστευοντας οτι ετσι μπορει να χτισει και η επαναπροσεγγιση, αρχιζει να αντιλαμβανεται οτι τετοιες εκδηλωσεις το μονο που πετυχαινουν ειναι να μεγαλωνουν το μισος και την καχυποψια αναμεσα στους απλους ανθρωπους στις δυο πλευρες, δυναμωνουν τους εθνικιστες και ανοιγουν την προοπτικη ενος νεου πολεμου στην Κυπρο. Ο εθνικισμος ειναι μια αδιεξοδη πολιτικη που το μονο που εχει να προσφερει στους απλους ανθρωπους ειναι πολεμους, σφαγες, προσφυγια, αγνοουμενους, φρικη και βαρβαροτητα.

Ο εθνικιστικος πολεμος στην Βοσνια εδειξε με τον πιο ξεκαθαρο τροπο αυτη την διαδικασια. Μετα απο τεσσερα χρονια πολεμου σημερα βρισκονται περιπου στο ιδιο σημειο απ'οπου ξεκινησαν. Τεσσερα χρονια ομως πραγματικης φρικης και εξαθλιωσης για τους απλους ανθρωπους ενω οι μονοι κερδισμενοι απ'αυτο το πολεμο ηταν οι εθνικισ-

Μπορει να θυμιζουν Βοσνια αυτες οι σκηνες αλλα ειναι απο Σοζωμενο. Οσο αγνωστο και αν ειναι μεσα στους ελληνοκυπριους που εζησαν για πολλα χρονια σε αθλιες συνθηκες. Οσα εγκληματα σε βαρος των ελληνοκυπριων αλλα τοσα εκαναν οι ελληνοκυπριοι στρατος σε βαρος των τουρκοκυπριων απο

Ο εθνικισμος μονο εθνικα ξεκαθαρισματα, προσφυγες, αγνοουμενους, εργατικη ταξη στην Κυπρο. Το μονο που μπορει να εμποδισει ειλικρινους επαναπροσεγγισης, που να καλιεργει την φιλια και την Ελλαδα και

στες ηγετες που εμειναν ανενοχλητοι να απολαμβάνουν τα προνομια τους.

Ο εθνικισμος και οι εθνικιστες δεν λυνουν προβληματα αλλα δημιουργουν. Για να ξεπερασουμε τον κινδυνο νεων συγκρουσεων για να μην εχουμε νεες σφαγες, αλλους προσφυγες και αγνοουμενους χρειαζεται μια αλλη πολιτικη. Χρειαζεται μια πολιτικη ειλικρινους επαναπροσεγγισης. Απεναντι στους εθνικιστες που υποστηριζουν οτι οι ανθρωποι με διαφορετικη εθνοτητα και θρησκεια δεν μπορουν να ζουν μαζι χρειαζεται να θυμηθουμε και να θυμησουμε τις παραδοσεις του εργατικου κινήματος στην Κυπρο, τις απεργιες και τους εργατικους αγωνες απο το '40 μεχρι το '50 οπου ελληνες και τουρκοι εργατες ενωμενοι εδωσαν την μαχη για το θωρο, για το μεροκαματο, για καλυτερες συνθηκες ζωης. Εχουμε αμετρητα παραδειγματα για να δειξουμε οτι οι απλοι ανθρωποι, οι ελληνες και τουρκοι εργατες δεν εχουν τιποτα για να χωρισουν αλλα αντιθετα εχουν πολλα που τους ενωνουν.

Απεναντι στους εθνικιστες που θελουν να στησουν στο ταicho το καθ'ενα που αμφισβητα την κυριαρχη ελληνοκυπριακη προπαγανδα, χρειαζεται να χτισουμε ενα αντισοβινιστικο μετωπο. Που να καταγγελει πρωτα και κυρια την ελληνοκυπρια-

κη αρχουσα ταξη για τις σφαγες και τα εγκληματα σε βαρος των τουρκοκυπριων το '63 - '64, το '67 αλλα και το '74 και να παλευει εναντια στα πολεμικα δογματα και τους εξοπλισμους. Που να ξεκαθαριζει οτι οι απλοι ανθρωποι και στις δυο πλευρες δεν εχουν τιποτα το κοινο με τους τραπεζιτες, τους βιομηχανους και τους ξενοδοχους στην δικη τους πλευρα και δεν εχουν κανενα συμφερον να τους ακολουθουν σε ενα νεο πολεμο εναντια στους εργαζομενους της αλλης κοινοτητας. Αντιθετα εχουν καθε συμφερο να παλεψουν για να χτισουν την φιλια και την εμπιστοσυνη αναμεσα σε ελληνες και τουρκους εργατες.

Αυτη ειναι η προοπτικη που μπορει να ανοιξει σημερα το δρομο για την ειρηνη στην Κυπρο. Οι χιλιαδες των ελληνοκυπριων και των τουρκοκυπριων που μαζευτικαν στο Ληδρα Παλας για να γιορτασουν στην γιορτη που οργανωσαν τα Ηνωμενα Εθνη, οι φανταροι που περνουν τη γραμμη αντιπαράταξης για να ανταλλαξουν τσιγαρο και σισκολατες, οι εργατες που αντιστεκονται στη λιτοτητα και τις περικοπες που επιβαλλει η κυβερνηση για χαρη των εξοπλισμων, δειχνουν οτι αυτη η προοπτικη μπορει να γινει πραγματικοτητα.

Πετρος Μιχαηλ

κισμού

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

στην Κύπρο. Είναι τουρκοκυπριοί πρόσφυγες από τον Αγιο Πέτρο. Οι πρώτοι πρόσφυγες στη Κύπρο ήταν τουρκοκυπριοί που έφυγαν από την Κύπρο και βαρβαρότητες έκανε ο τουρκικός στρατός το '74. Οι μαζικές ενοπλές ομάδες, η εθνοφρουρά και ο ελληνικός στρατός το '63 μέχρι το '67, ακόμα και το '74.

Εργατικούς και καταστροφές προσφέρει μέχρι σήμερα στην Κύπρο. Να ξαναγίνει η Κύπρος, Βοσνία είναι μια πολιτική στην εμπιστοσύνη ανάμεσα στους εργαζόμενους στην Κύπρο, στην Τουρκία.

**ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ
και τα
διεθνιστικά
καθήκοντα
των
ελληνοκύπριων
επαναστατών**

Τι λένε

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Στο 18ο συνέδριο του ΑΚΕΛ, η ηγεσία του κομματος ανακοίνωσε την πρόθεση της να δημιουργήσει ένα Λαϊκό Μέτωπο με στόχο την συμπύκνωση "μιας τετοιας πλατιάς συνεργασίας που να είναι ικανή να φέρει στο τόπο τη δημοκρατική αλλαγή". Σε αυτό το Μέτωπο, το οποίο θα αγγίζει "μέχρι και τις παρυφές της Δεξιάς", το ΑΚΕΛ "απαιτεί το μερίδιο της διακυβέρνησης που δικαιωματικά του ανήκει και είναι έτοιμο να αναλάβει την αναλογη ευθύνη". Όσον αφορά τον υποψήφιο πρόεδρο, αυτός "θα πρέπει να συγκεντρώνει την ευρύτερη δυνατή αποδοχή".

Είναι αρκετοί στο χώρο της αριστεράς που είδαν τη προοπτική μιας τετοιας συμμαχίας σαν θετική. Αυτό που ακούγεται είναι ότι θα δώσει κυβερνητικούς λόγους για πρώτη φορά στο ΑΚΕΛ και ότι - αν μη τι άλλο - το ΑΚΕΛ θα σταθεί τροχοπέδη στην επιβολή οποιονδήποτε αντιλαϊκών μέτρων από τη νέα κυβέρνηση.

Παλιο κρασί...

Ωστόσο, η "νέα" προσανατολισμοί του ΑΚΕΛ που υποσχόνται να "δώσουν ξανά την ελπίδα" δεν είναι καθόλου καινούργιοι. Δοκιμάστηκαν σε πολλές χώρες όπως και στη Κύπρο ξανά από το ΑΚΕΛ. Παντού απέτυχαν.

Η στρατηγική του Λαϊκού Μετώπου χρονολογείται από τον Ιούλιο του 1934, με τη συνεργασία τριών κομμάτων στη Γαλλία: Του Κομμουνιστικού Κομματος, του Σοσιαλιστικού Κομματος και του Δεξιού Ριζοσπαστικού Κομματος. Τον Μάη του 1936 το Λαϊκό Μέτωπο κέρδισε τις εκλογές. Ενώ όμως αυτή η νίκη σηματοδοτούσε το ξέσπασμα μιας σειράς γενικών απεργιών και καταλήψεων, η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου φρόντισε να κάνει αμέσως ξεκαθαρό ότι "οι Κομμουνιστές και οι Σοσιαλιστές θέτουν την πολιτική τους δράση μέσα στα πλαίσια του κοινού προγράμματος και κάτω από τον έλεγχο των Ριζοσπαστών", δηλαδή της Δεξιάς. Περιορίσαν έτσι τη δυνατότητα δράσης των υποστηρικτών τους. Ο "σοσιαλιστής" Θορέζ προειδοποίησε ότι "πρέπει να ξερούμε τότε να διακόπτουμε μια απεργία" ενώ η εφημερίδα του Κομμουνιστικού Κομματος Ουμανιτέ κυκλοφορούσε με κύριο τίτλο "Κομμουνιστικό Κομμα σημαίνει νόμος και τάξη".

Για το Κομμουνιστικό Κομμα η παλη για το σοσιαλισμό αναστέλλονταν επ'αόριστο. Ενώ όμως δηλωμένος στόχος του Λαϊκού Μετώπου ήταν να εμποδίσει την άνοδο των φασιστών στη Γαλλία, τον Μάρτη του

1937 ο σοσιαλιστής Υπουργός Εσωτερικών διέταξε την αστυνομία να πυροβολήσει εναντίον στους διαδηλωτές που προσπαθούσαν να διαλύσουν συγκέντρωση των φασιστών. Τεσσερείς αντιφασιστές σκοτώθηκαν.

Οι καλύτεροι μαχητές εναντίον στο φασισμό ήταν αυτοί που επέμεναν να συνδέουν την παλη εναντίον στο φασισμό με την παλη για συνολική ανατροπή του καπιταλισμού.

Ήταν οι αυθόρμητες απεργίες των εργατών που τελικά εμποδίσαν την γαλλική αρχούσα τάξη να στηρίξει την άνοδο των γαλλών φασιστών στην εξουσία. Ο "σωτήρας" τους όμως ήρθε τελικά τον Ιούλιο του 1940 από τα έξω - ακούγεται στο όνομα Άντολφος Χίτλερ. Η τραγωδία ήταν ότι η Αριστερά δεν μπορούσε πια να προσφέρει καμία καθοδήγηση που να πείθει την εργατική τάξη.

Τα ίδια και χειρότερα έγιναν στην Ισπανία. Το καλοκαίρι του 1936 στη Καταλωνία και σε μια σειρά από άλλες μεγάλες πόλεις της χώρας η εργατική τάξη πήρε κυριολεκτικά στα χέρια της την εξουσία. Αυτό το επαναστατικό κύμα θα το τσακίσει ένα χρόνο αργότερα η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, με πρωταγωνιστή τα στρατεύματα που ελεγχόταν από το Κομμουνιστικό Κομμα. Τελικά ο φασίστας Φράνκο αποδεδεικτοί ο μεγάλος κερδισμένος. Επικράτησε στον Ισπανικό Εμφύλιο και καθήσε στο σβερκό της Ισπανικής εργατικής τάξης για 37 ολοκληρωμένα χρόνια.

Κομμουνιστικά Κομματα σε χώρες που εκτεινόνται από τη Φιλανδία μέχρι τη Χίλη και το Ιράκ συμμετείχαν σε τετοιές κυβερνητικές συμμαχίες. Σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις για τα Κομμουνιστικά Κομματα οι παραχωρήσεις έρχονταν πρώτες μήπως και τρομαξούν οι δεξιές "προοδευτικές δυνάμεις". Αυτό υπαγόρευε το "εθνικό συμφέρον".

...σε καινούργιο μπουκαλι

Δεν είναι ούτε και για το ΑΚΕΛ η πρώτη φορά που μπαίνει σε συνεργασία με την προοδευτική, όπως τη χαρακτηρίζει, αστική τάξη. Το "Μίνιμουμ Πρόγραμμα" ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ και η εκλογή του Κυπριανού το 1983 ήταν προϊόν αυτής ακριβώς της τακτικής. Οι εργαζόμενοι δεν κέρδισαν ούτε και το ελάχιστο από αυτή την ιστορία. Όπως δεν βγήκαν κερδισμένοι από τη στηρίξη που έδωσε το ΑΚΕΛ στην κυβέρνηση που έφερε το ΦΠΑ, την κυβέρνηση Βασιλείου.

Το ότι το ΑΚΕΛ δεν είχε τους δικούς του υπουργούς σε αυτές τις κυβερνήσεις διόλου δεν αλλάζει την αδιέξοδη εικόνα που ξανά και ξανά παρουσιάζουν αυτά τα μετώπα.

Στην Ισπανία το Κομμουνιστικό Κομμα δεν είχε ούτε ένα υπουργό στη κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου το

1936. Στη Γαλλία είχε. Το αποτέλεσμα και στις δύο περιπτώσεις ήταν το ίδιο καταστροφικό: κτύπημα της εργατικής τάξης για χάρη της συνεργασίας με τους "προοδευτικούς" εκμεταλλευτές της.

Αν αύριο βρεθεί σε μια τετοια κυβέρνηση το ΑΚΕΛ, θα είναι ο δίκος του Υπουργός Εργασίας που θα καλεί τους εργαζόμενους να δείξουν αυτοσυγκράτηση στα αιτήματά τους. Θα είναι με την δίκη του διαμεσολάβηση που θα επιχειρείται η καταργηση του Τιμαριθμού. Θα είναι ίσως ο Υπουργός Δικαιοσύνης του ΑΚΕΛ που θα αναλαμβάνει την ευθύνη για επιχειρήσεις τύπου Χλωράκας, αποθηκών Θεοδοσίου, και για τα ξυλοφορτωμάτα τουρκοκυπριών και για τα βασανιστήρια στους αστυνομικούς σταθμούς.

Κι αυτό γιατί η πολιτική βάση και το πρόγραμμα των Λαϊκών Μετώπων δεν είναι τίποτε άλλο παρά η πολιτική και το πρόγραμμα της δεξιάς. Με αυτό είναι που προσαρμόζεται σήμερα το ΑΚΕΛ όταν αποφασίζει «πανηγυρικά» την υποστήριξη της ενταξης της Κύπρου στην Ε.Ε., που ισοδυναμεί με την «νομιμοποίηση» των επιθέσεων που γίνονται εναντίον στο βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Απλή Αριθμητική

Το ΑΚΕΛ ζητά από την εργατική τάξη να θυσιάσει τα αμέσως της συμφέροντα στο βωμό ενός Μετώπου που θα "δώσει τη λαίλαπα της ακροδεξιάς". Της ζητά να μείνει στο "πέρμενο" μέχρι τις επομενες προεδρικές εκλογές.

Το ΑΚΕΛ, όπως και όλα τα Κομμουνιστικά ή Σοσιαλδημοκρατικά κομματα που βλέπουν το σοσιαλισμό να έρχεται με δόσεις, δεν προχωρά πέρα από τον πρώτο κανόνα της αριθμητικής, την προσθήκη. Λέει: Το σύνολο των ψηφίων που εξασφαλίζει το ΑΚΕΛ, η ΕΔΕΚ, το ΚΕΔ και, γιατί όχι, το ΔΗΚΟ είναι πιο μεγάλο από αυτό που εξασφαλίζει το κάθε κομμα ξεχωριστά. Όμως η αριθμητική είναι ανεπαρκής σε αυτή την περίπτωση. Όταν οι πολιτικοί σύμμαχοι τραβούν προς αντίθετες κατευθύνσεις το τελικό αποτέλεσμα είναι ίσο με το μηδέν.

Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με αυτά που εκπροσωπούν οι διάφοροι Βασιλείου και Κρανιδιωτήδες. Το Λαϊκό Μέτωπο που τώρα μας υποσχεται το ΑΚΕΛ μπορεί να λειτουργήσει μόνο σαν πυροσβεστής στους αγώνες που έχει να δώσει σήμερα η εργατική τάξη για να ξεφορτωθεί την κυβέρνηση του ΔΗΣΥ και που μοιραία θα έχει να δώσει κάτω από μια ενδεχόμενη κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου.

Δαφνός Οικονομίου

Συλλογικές συμβάσεις Ημικρατικών

Να μη περάσει το παγώμα μισθών

Οι ηγεσίες των συντεχνιών στους ημικρατικούς δεκτήκαν την πρόταση Μουσιούτα που παγώνει τους μισθούς για δύο χρόνια. Δεκτήκαν ακόμα Συλλογική Σύμβαση για τρία χρόνια αντί για δύο, όπως είχαν ζητήσει οι ιδίες οι συνελεύσεις των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι σε αυτό το τομέα πίστευαν ότι οι συντεχνίες τους θα εξασφαλίζουν κάποιο ποσοστό αύξησης εστώ και χαμηλό, για την κάθε χρονιά. Οι κλάδοι στον ιδιωτικό τομέα, οι τραπεζικοί και άλλοι εξασφάλισαν αυξήσεις γύρω στο 2% με 2.5% για τον κάθε χρόνο εκτός από τα παρεμφερή. Γιατί λοιπόν οι εργαζόμενοι στην ΑΤΗΚ και την ΑΗΚ που είναι και οι πιο μαζικοί και δυνατοί κλάδοι των ημικρατικών να μη πάρουν γροσι αύξηση μισθών;

Εκπλήξη, θυμός και απογοήτευση κυριαρχήσαν μέσα στους εργαζόμενους για την κατ'άρχη αποδοχή της πρότασης από τις ηγεσίες τους. Οι ηγεσίες των συντεχνιών βλέποντας το κλίμα προσπάθουν να παγώσουν τις οποίες αντιδράσεις των εργαζομένων μπαινόντας σε νέες διαπραγματεύσεις για την κατανομή του 1% των παρεμφερών αιτημάτων και καθυστερώντας ακόμη περισσότερο την τελική υπογραφή της συμφωνίας.

Τα παρεμφερή όσο σημαντικά και αν είναι δεν μπορούν να υποκαταστήσουν αυτά που χάνουν οι εργαζόμενοι από την ακρίβια, τις φορολογίες και την μείωση των κοινωνικών παροχών. Γι' αυτό όλοι θεωρούσαν τις μισθολογικές αυξήσεις σαν απαραίτητες. Ιδιαίτερα τώρα που κυβέρνηση και εργοδότες θέλουν να κο-

ψουν την ΑΤΑ και ετοιμαζουν αυξηση του ΦΠΑ. Ακόμα τα παρεμφερή, όσο σημαντικά και αν είναι καλυπτουν επιδόματα, είτε αφορούν μόνο ένα μέρος των εργαζομένων και όχι το σύνολο.

Ακόμα χειρότερα αν γίνει αυτό που φημολογείται ότι συζητούν, δηλαδή να δώσουν σ' όλους ένα ποσό σαν βοήθους, αυτό θα ανοίξει τον δρόμο στους εργοδότες για καταργηση των μισθολογικών αυξήσεων. Ήδη προσπάθησαν να κάνουν κάτι τέτοιο στο Τσιμεντοποιοίο Βασιλικού, όμως οι εργαζόμενοι το πολεμήσαν με νυχία και με δοντία κανοντάς 17 ημέρες απεργία και στο τέλος καταφεραν να πάρουν ποσοστό αύξησης και να μην αφήσουν το θεσμό του βοήθους να περάσει.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΑ

Πολλοί εργαζόμενοι εκφράζουν την αποψη ότι «αφού τα δεκτήκαν οι ηγεσίες των συντεχνιών είναι όλα τελειωμένα». Νοιώθουν αδύναμοι να αντιδράσουν και βλέπουν χωρίς σημασία την παρουσία τους στις Γενικές Συνελεύσεις.

Κι' όμως φέτος είδαμε τουλάχιστο δύο φορές Γενικές Συνελεύσεις εργαζομένων να απορριπτούν κατ'άρχη συμφωνίες που εκαναν οι ηγεσίες των συντεχνιών τους. Αυτό έγινε στο Βασιλικό και δύο φορές στους φιλόλογους. Οι εργαζόμενοι στην ΑΤΗΚ και ΑΗΚ έχουν τη δύναμη και μπορούν να απορρίψουν την κατ'άρχη συμφωνία και να πάρουν μισθολογικές αυξήσεις.

Ήδη στην ΑΤΗΚ έχει ξεκινήσει μια πρωτοβουλία που ζητά την απορριψη της πρότασης και μαζεύουν υπογραφές για τη συγκλήση κοινής Γενικής Συνέλευσης των εργαζομένων ανεξαρτήτως σε ποια συντεχνία και αν ανήκουν.

Αυτή η πρωτοβουλία πρέπει να απλωθεί και στην ΑΗΚ και σε κάθε άλλο ημικρατικό οργανισμό. Αυτό μπορεί να γίνει η αρχή για να απορριφτεί η πρόταση και να σπάσει η πολιτική των μηδενικών αυξήσεων και της λιτότητας.

Νίκος Αγιομαμής

ΟΧΙ στις μηδενικές αυξήσεις Απορριψη της κατ'άρχη συμφωνίας

Η αποδοχή της μεσολαβητικής πρότασης που προνοεί 2 χρόνια παγοποίηση στις μισθολογικές αυξήσεις, είναι απαράδεκτη.

Είναι πραγματικά προκλητικό όταν το κράτος απλόχερα ικανοποιεί τα αιτήματα των τραπεζιτών, των βιομηχανών και των ξενοδοχών (απαλλαγή του 3% του ΚΟΤ, φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις κ.τ.λ) όταν προκειται για αιτήματα και αυξήσεις στους μισθούς και τα ωφελήματα των εργαζομένων να επικαλείται το δημοσιονομικό ελλείμμα και να αρνείται να τα ικανοποιήσει. Είναι απαράδεχτο την στιγμή που μας απειλούν με αύξηση του ΦΠΑ και κοψίμο της ΑΤΑ να δεχόμαστε τριετή συμβαση.

Απεναντί σ' αυτή την προκλήση χρειάζεται να απαντήσουμε μ' ένα ξεκαθαρό ΟΧΙ.

Παρα την κατ'άρχη αποδοχή της πρότασης από τις ηγεσίες των συντεχνιών τον τελικό λόγο θα τον έχουν οι Γενικές Συνελεύσεις και είναι εκεί που μπορούμε να δώσουμε την μάχη για να μην περάσει η πρόταση με μηδενικές αυξήσεις.

Τα τελευταία χρόνια αρκετοί συναδελφοί απογοητευμένοι από την συμβιβαστική πολιτική που ακολούθησαν οι κατα καιρούς ηγεσίες των συντεχνιών μας, αποφεύγουν να παίρνουν μέρος στις συνελεύσεις, εκφράζοντας μ' αυτό τον τρόπο την διαμαρτυρία τους. Αυτή η ταχτική όμως είναι λάθος γιατί βοηθά να περνούν ευκολότερα συμβιβαστικές επιλογές. Γι' αυτό χρειάζεται να ξαναζωντανεύσουμε τις γενικές συνελεύσεις, όπως παλιά. Η μαζική παρουσία των συναδελφών στις συνελεύσεις μπορεί να αποτελέσει καθοριστικό παράγοντα στην διαμόρφωση της πολιτικής των συντεχνιών μας.

Βεβαίως σήμερα έχουμε να αντιμετωπίσουμε ακόμα ένα αρνητικό στοιχείο κι' αυτό είναι η διάσπαση των εργαζομένων σε τρεις διαφορετικές συντεχνίες. Ιδιαίτερα τώρα που ετοιμαζουν «φιλελεύθεροποίηση» της ΑΤΗΚ, όπως τους αρέσει να αποκαλούν τις ιδιωτικοποιήσεις, που βαζουν σε αμφισβήτηση και απειλούν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και τους όρους εργοδότησης μας, η ενότητα ανάμεσα στους εργαζομένους είναι απαραίτητη.

Είναι απαράδεχτο η μια συντεχνία να καλεί σε απεργία και η άλλη να καλεί τα μέλη της να δουλέψουν την ίδια ώρα και να γίνουν απεργοπασάδες. Είναι απαράδεχτο μετά από ένα χρόνο που ελήξε η συμβαση και τα προβλήματα και τα αιτήματα χρονίζουν να συζητάμε χωρίς τελειωμό και οι ηγεσίες μας να καυγαδίζουν για το ποια θα έχει την πρωτοκαθεδρία.

Αυτή η κατάσταση πρέπει να σταματήσει. Μπορούμε και πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι στην ΑΤΗΚ να ενωθούμε.

Σαν πρώτο βήμα σ' αυτή την προσπάθεια θα πρέπει να ζητήσουμε από τις ηγεσίες των συντεχνιών μας, να καλέσουν κοινή Γενική Συνέλευση, όλων των εργαζομένων στην ΑΤΗΚ, για ν' αποφασίσουν για την κατ'άρχη πρόταση που δεκτήκαν και οι τρεις συντεχνίες. Σε μια κοινή μαζική Συνέλευση δεν θα είναι εύκολο να φορτώνει η μια ηγεσία στην άλλη την ευθύνη για τις υποχωρήσεις. Μια κοινή μαζική Συνέλευση θα δείξει την δύναμη που έχουμε ενωμένοι, θα ανεβάσει την αυτοπεποίθησή μας και θα μας δώσει θάρρος να απορρίψουμε την παγοποίηση και να παλέψουμε για πραγματικές αυξήσεις που να καλύπτουν τις ανάγκες μας.

Μπορούμε να μαζέψουμε υπογραφές και να αναγκάσουμε τις ηγεσίες μας να καλέσουν κοινή Γενική Συνέλευση. Αν αρνηθούν μπορούμε να οργανωθούμε από μόνοι μας και να παμε όσοι περισσότεροι μπορούμε και στις τρεις ξεχωριστές Συνελεύσεις και να ζητήσουμε από τους συναδελφούς να ψηφίσουν για κοινή Γενική Συνέλευση.

Σαν εργαζόμενοι στην ΑΤΗΚ παίρνουμε αυτή την πρωτοβουλία και καλούμε το κάθε συναδέλφο που συμφωνεί μαζί μας, να στηρίξει και να προσυπογράψει το κείμενο αυτής της πρωτοβουλίας και να ενώσει την δύναμή του μαζί μας, να δώσουμε την μάχη για κοινή Γενική Συνέλευση και για να μην περάσει η πρόταση με μηδενικές αυξήσεις.

Πρωτοβουλία εργαζομένων ΑΤΗΚ

Φυλλάδιο που κυκλοφορήσε στη ΣΥΤΑ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΙ

Να περάσουν στην αντεπιθεση

Οι κινητοποιήσεις των νηπιαγωγών και των φοιτητριών του τμήματος νηπιαγωγών εναντίον στην υποβαθμίση της προδημοτικής εκπαίδευσης υποχρέωσαν την κυβέρνηση να αποσυρεί το νομοσχέδιο για παραχώρηση της φροντίδας των παιδιών μέχρι 4.5 χρόνων στην ευθύνη του υπουργείου εργασίας.

Η κυβέρνηση τελικά ισχυρίστηκε πως ήταν «παρεξηγήση» και δεν ήθελε στη πραγματικότητα να υποβαθμίσει την προδημοτική εκπαίδευση. Αν δεν κινητοποιούνταν βεβαίως οι νηπιαγωγοί δεν θα υπήρχε καμία

«παρεξηγήση» και το νομοσχέδιο θα περνούσε.

Αυτή η νίκη είναι σημαντική για όλους τους εργαζομένους. Οχι μόνο γιατί δεν θα υποβαθμιστεί και άλλο η προδημοτική εκπαίδευση αλλά γιατί είναι και μια εμπράχτη αποδείξη ότι οι κινητοποιήσεις φέρνουν αποτελέσματα.

Οι νηπιαγωγοί δεν πρέπει να επαναπαυτούν σε αυτή τη πρώτη νίκη τους αλλά να απαιτήσουν επεχταση και αναβάθμιση των δημοσίων νηπιαγωγείων. Η κυβέρνηση εδώ και δύο χρόνια έχει σταματήσει να δημιουργεί νέα δημόσια νηπιαγωγεία παρά τις προεκλογικές εξαγγελίες της για το αντίθετο.

Η αναβάθμιση και επεχταση της δωρεάν φοίτησης σε δημοσία νηπιαγωγεία και βρεφονηπιοκομικούς σταθμούς όχι μόνο θα λύσει οριστικά το πρόβλημα της ανεργίας των νηπιαγωγών και βρεφονηπιοκομών αλλά θα είναι και μια σημαντική βοήθεια για τους γονείς που σήμερα πληρώνουν τεραστία ποσά στα ιδιωτικά νηπιαγωγεία και σταθμούς.

Σε αυτό τον αγώνα τους οι νηπιαγωγοί είναι σίγουροι ότι θα έχουν την συμπαράσταση κάθε εργαζομένου. Μόνο έτσι θα μπορούσαν να μετατρέψουν την υποχώρηση της κυβέρνησης σε ολοκληρωτική νίκη.

Αγγελική Μιχαηλ

ΟΙΚΙΑΚΕΣ ΒΟΗΘΟΙ

Το συνδρομο του ρατσισμού

Όσο μεγαλώνει η οικονομική κρίση και συνεχίζονται οι απολύσεις ένα από τα αποτελέσματα είναι και η δημιουργία προσφοράς εδάφους για τις ρατσιστικές αντιλήψεις σε σχέση με τους ξένους εργάτες.

Κυβέρνηση και καπιταλιστές έχουν κάθε συμφέρον να καλλιεργούν τον ρατσισμό για να διασπασουν την εργατική τάξη σε "ξένους" και "ντόπιους" και ν'αποπροσανατολίσουν τους ντόπιους εργάτες για το ποιοι είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για την κρίση. Το κράτος με τις διακρίσεις και τις διώξεις σε βάρος των ξένων εργατών αναβεί το πράσινο φως στους εργοδότες για να τους εκμεταλλευτούν ασυδοτά.

Η ιδέα ότι οι ξένοι ευθύνονται για την ανεργία δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ρατσιστικό επιχείρημα.

Οι συντεχνίες ωστόσο αντ'ι να παλαίσουν εναντίον στη διασπαση ξένων και ντοπιών εργατών και εναντίον στα αφεντικά βρίσκουν πιο 'βολικό' να παίζουν το ρατσιστικό παιχνίδι των καπιταλιστών και να ζητούν να φύγουν οι ξένοι εργάτες.

Μεσα σ'όλα αυτά ακουγονται τελευταία και φωνές που προσπαθούν να δώσουν μια θεωρητική καλυψη για τα κακά που μας "φέρνουν" οι ξένοι εργάτες, το εγκλημα και τα κοινωνικά προβλήματα, ότι απειλούν την κουλτούρα μας κ.ά.

Μία από αυτές τις φωνές είναι και η φωνή του εμπειρογνώμονα του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας Αντώνη Πρωτοπαπα. Σε άρθρο του στο Φιλελεύθερο με τίτλο "Το συνδρομο της ξένης υπηρετίας" διαλέξε το πιο καταπιεσμένο κομμάτι των ξένων εργατών σαν στόχο: τις 5.000 οικιακές βοηθούς που στην πλειοψηφία τους προέρχονται από τη Σρι Λάνκα και Φιλιππίνες. Τις θεωρεί "αμφιβολού και αγνώστου χαρακτήρα, με σπασμένα αγγλικά" (στις οποίες οι ντόπιες οικογένειες "εμπιστευονται το σπίτι τους και την ανατροφή των παιδιών τους").

φτάνει τα θυμάτα

Για τον Δρ. Πρωτοπαπα οι οικιακές βοηθές αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για δύο λόγους.

Πρώτον γιατί "η παρουσία ενός άλλου προσώπου δημιουργεί αυτομάτως προβλήματα στις σχέσεις ανάμεσα στα ίδια τα μέλη της οικογένειας... με τη σεξουαλική παρενοχλήση του συζύγου... στη δημιουργία μιας υπερωπτικής συμπεριφοράς ανάμεσα στα παιδιά εναντίον της υπηρέτριας" κλπ.

Με άλλα λόγια για την βαναυστική μεταχείριση που αντιμετωπίζουν οι "υπηρετίες" φτάνει η ίδια η παρουσία τους. Λόγω της φύσης της δουλειάς τους - μοναδικό πρόσωπο στο χώρο εργασίας, ανόργανες - τις αναγκάζουν να δουλεύουν απεριόρι-

στες ώρες, χωρίς ν'αναγνωρίζονται ουσιαστικά τα δικαιώματά τους για ένα κομμάτι ψωμί. Οι αθλιές συνθήκες εργασίας είναι τέτοιες που γίνονται ερμαιοί στους εργοδότες και τις οικογένειές τους με αποτέλεσμα πολλές να πεφτούν θύματα σεξουαλικής κακοποίησης και απανθρωπής μεταχείρισης. Μόλις μια ξένη καταγγείλει τις συνθήκες εργασίας ή διαβίωσης της το Τμήμα Μεταναστευτικής φροντίζει να απελαθεί την επομένη μέρα.

Το δεύτερο σημείο, στο οποίο ο Πρωτοπαπας αφήνεται ν'αναπτύξει όλες τις "επιστημονικές" και "ψυχοκοινωνιολογικές" του αναλύσεις, αφορά την "πνευματική ανάπτυξη" και την "ψυχρυσυνθεση" των παιδιών που τα μεγαλώνει μια "που μιλά μια ακατάλαβη γλώσσα και που α-

νέκει σε μια ξένη κουλτούρα και θρησκεία".

Ο ίδιος βεβαίως δεν έχει πρόβλημα αν οι οικιακές βοηθές ήταν Γαλλίδες ή Αγγλίδες!

Ωστόσο σύμφωνα με την πρόσφατη έρευνα στα γυμνάσια Λεμεσού, το 69% των μαθητών που δεν γνωρίζουν ικανοποιητικά αγγλικά, γαλλικά και αριθμητική για να ενταχθούν στην κοινωνία (λειτουργικός αναλφαβητισμός) προέρχονται από φτωχές εργατοαγροτικές οικογένειες που σίγουρα δεν διαθέτουν "υπηρεσία", ενώ μόνο το 1,2% προέρχεται από οικογένειες πλουσίων.

Τα ρατσιστικά επιχειρήματα του Πρωτοπαπα και των ομοίων του δεν μπορούν με κανένα τρόπο να εξηγήσουν γιατί το 25% των μαθητών δεν

καταβάνουν ν'αποφοιτήσουν από την Μέση Εκπαίδευση και γιατί πάνω από το 50% των μαθητών είναι αναγκασμένοι να παρακολουθούν φροντιστήρια. Ούτε μπορούν να εξηγήσουν το 27% των μαθητών που η επίδοσή τους είναι κάτω από τα αναμενόμενα για την ηλικία τους επίπεδα.

Η πνευματική ανάπτυξη των δεκάδων χιλιάδων παιδιών που προέρχονται από οικογένειες της εργατικής τάξης δεν έχει καμία σχέση με τις ξένες οικιακές βοηθές αλλά με τις προτεραιότητες του Υπουργείου Παιδείας και του εκμεταλλευτικού συστήματος που υπηρετεί.

ο ρατσισμός σήμερα

Το Ναζιστικό Ολοκαύτωμα έκανε αποτροπία την ιδέα ότι οι άνθρωποι διαιρούνται σε φυλές με διαφορετικά βιολογικά χαρακτηριστικά. Πράγμα που εξαλλού αποδείχτηκε περ'α για περ'α αντιεπιστημονικό.

Γ'αυτό ο ρατσισμός σαν ιδεολογία στρέφεται σήμερα από τη βιολογία στην κουλτούρα, από την φυλή στην εθνικότητα, τη θρησκεία και τη γλώσσα. Οι σημερινοί ρατσιστές προπαγανδίζουν την ιδέα ότι οι πολιτιστικές διαφορές ανάμεσα στους Ευρωπαίους και μη-Ευρωπαίους λαούς, καθιστούν αδύνατη τη συμβίωση τους στην ίδια κοινωνία.

Μ'αυτό τον τρόπο θέλουν να δικαιώσουν τους βαναυστούς ορούς εκμετάλλευσής των ξένων εργατών, τους αυστηρούς ελεγχμούς μεταναστών και τις βαρβαρές διώξεις τους.

Τέτοιες αντιλήψεις και ιδέες μπορούν να δώσουν την ευκαιρία σε επιδοξούς φασίστες να προχωρήσουν τις ιδέες αυτές ένα βήμα παραπέρα, όπως κάνει σήμερα το Εθνικό Μετώπο του Λεπέν στη Γαλλία και το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα στη Γερμανία.

Το να ανακοψουμε αυτό τον κίνδυνο είναι καθήκον των συντεχνιών, του εργατικού κινήματος και κάθε σοσιαλιστή.

Φαίδωνας Βασιλείαδης

Στο εδωλίο ο υπουργός Υγείας
ΟΧΙ οι γιατροί

Τον περασμένο μήνα δυο γεγονότα έδωσαν την αφορμή για μια επίθεση εναντίον στους κυβερνητικούς γιατρούς από τον Υπουργό Υγείας με συμπαραστάτες τα Μέσα Ενημέρωσης.

Το πορίσμα της Ειδικής Επιτροπής, που διορίστηκε από το Υπουργείο Υγείας, για εξέταση των συνθηκών θανάτου της μικρής Ελένας Νικολάου τον περασμένο Αυγούστο, που επιρρίπτει την ευθύνη στο γιατρό που την εξέτασε στις Πρώτες Βοήθειες και το κεφάλαιο "φακελάκια" που ανοίξε με την καταγγελία ασθενούς εναντίον συγκεκριμένου γιατρού. Δηλαδή ότι μερικοί γιατροί δέχονται λεφτά από ασθενείς με ανταλλάγμα την ευνοϊκή μεταχείρισή τους. Π.χ. την εγγραφή του ασθενούς στη λίστα αναμονής για εγχείρηση σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Αυτές τις περιπτώσεις εκμεταλλεύονται οι αρμόδιοι του Υπουργείου Υγείας για να συγκαλύψουν τα σοβαρά προβλήματα των νοσοκομείων και τις επιπτώσεις τους πάνω στη υγεία και πολλές φορές τη ζωή των ιδίων των ασθενών. Περιπτώσεις που

χρησιμοποιούνται με τέτοιο τρόπο για να ρίχνουν τις ευθύνες ταχά στην αμελεία και την "πλημμελή ασκήση καθηκόντων" των γιατρών και όχι στην συγκεκριμένη πολιτική λιτότητας του Υπουργείου που δημιουργεί τις συνθήκες τόσο για την ανικανότητα της εγκαίρης και σωστής διάγνωσης ορισμένων περιστατικών όσο και για το φαινόμενο "φακελάκια".

Ο Υπουργός Υγείας μπορεί να κομπάζει ότι στην Κύπρο "λατρεύουμε την Υγεία σαν Θεά" και ότι "είμαστε πολύ ευαίσθητοι σε θέματα υγείας" αλλά η πραγματικότητα βγάζει ματία. Η καλύτερη απόδειξη είναι οι καταγγελίες των ιδίων των εργαζομένων, γιατρών και νοσοκόμων στα νοσοκομεία και οι κατά καιρούς διαμαρτυρίες διαφόρων ομάδων ασθενών όπως θαλασσαιμικών, καρδιοπαθών, λευχαιμικών και γονίων παιδιών με ειδικές ανάγκες.

Τρυπές παντού

Το πορίσμα για τον θάνατο της Ελένας Νικολάου διαπιστώνει ότι έπρεπε να είχε υποβληθεί άμεσα σε αξονική τομογραφία. Όμως το Νοσο-

κομείο Λαρνακάς ούτε αξονικό τομογράφο έχει ούτε νευροχειρουργό είχε για να την εξετάσει.

Οι ελλείψεις είναι πολλές. Στο νοσοκομείο Λαρνακάς από τα 250 κρεβάτια που διαθέτει για τους 140 χιλιάδες κατοίκους της Επαρχίας, λειτουργούν μόνο τα 160 λόγω έλλειψης νοσηλευτικού προσωπικού. Επίσης δεν υπάρχουν γιατροί όλων των κλάδων και οι ασθενείς πρέπει να σερνούνται από το ένα νοσοκομείο στο άλλο.

Πρόσφατα είχαμε το θάνατο ενός καρδιοπαθούς γιατί έπρεπε να περιμένει να έρθει η σειρά του για καθετηριασμό στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας επειδή δεν υπάρχουν αρκετά κρεβάτια για την εγκαίρη φροντίδα όλων των καρδιοπαθών!!

Τη 1η του Δεκεμβρίου, διεθνή μέρα για καταπολέμηση του AIDS, ο υπεύθυνος γιατρός της κλινικής για τους ασθενείς του AIDS, αποκάλυψε ότι δεν υπάρχουν χωροί υγιεινής μέσα σ'αυτή και ότι τα τέσσερα κρεβάτια που διαθέτε μέχρι τώρα η κλινική ήταν ακατάλληλα για την περιθαλψη

ασθενών. Φυσικά επειδή ήταν η διεθνής ημέρα για το AIDS, οι αρμόδιοι εφοδίαστηκαν με την προέπουσα "ευαίσθησι" και... μοίρασαν υποσχέσεις για την καλύτερη κατάσταση ολόκληρων.

Ο πρόεδρος του Κλάδου των Κυβερνητικών Γιατρών καταγγέλει στη Βουλή ότι η παντελής ανυπαρξία συνθηκών ασφαλείας στο κλινικό εργαστήριο, μετατρέπουν ολόκληρο το Γενικό Νοσοκομείο σε μια "ατομική βόμβα" και ο πρόεδρος των νοσηλευτών κτυπά το καμπανάκι για την επικίνδυνη ασχημή κατάσταση ολόκληρου του κτιρίου.

Μ'όλα αυτά τα προβλήματα, έλλειψη απαραίτητου εξοπλισμού, ικανοποιητικού αριθμού ιατρικού, νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, έλλειψη αναγκαίων υλικών και φαρμάκων, το να εκτελέσουν οι εργαζόμενοι στις ιατρικές υπηρεσίες καλά και με ικανοποιητικό τρόπο τη δουλειά τους αποτελεί αθλό. Η αναφορά στην αμελεία ή ασυνειδησία των γιατρών και του προσωπικού γενικότερα αποτελεί μεγάλη υποκρισία.

Και το φαινόμενο "φακελάκια" ει-

να άμεσα συνδεδεμένο με τα πιο πάνω προβλήματα. Όταν κάποιος χρειάζεται να περιμένει 8-10 μήνες για μια εγχείρηση γενικής χειρουργικής διότι το Υπουργείο Υγείας αρνείται να διαθέσει κονδύλια για επιπρόσθετο χειρουργείο, για αγορά μηχανημάτων ή για την προσλήψη κι άλλων γιατρών (χειρουργών, αναισθησιολόγων κλπ) αναγκάζεται να καταφεύγει σ'άλλες μεθόδους για να λύσει το πρόβλημά του.

Όταν κάποιος χρειάζεται να περιμένει στην ουρά για μια απλή εξέταση στα εξωτερικά ιατρεία, τότε αρχίζουν και "δουλεύουν" τα διάφορα μέσα για μια πιο γρήγορη εξέταση και λιγότερη ταλαιπωρία από τη "πίσω πόρτα".

Την ευθύνη για όλα αυτά φέρει αποκλειστικά και μόνο το Υπουργείο Υγείας με την πολιτική των περικοπών που εφαρμόζει και τα διάφορα μέτρα που παίρνει για την εισαγωγή του Ενιαίου Σχεδίου Υγείας που στοχεύει στην καταργηση, της εστω περιορισμένης, δημοσίας και δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Μυριανθή Λοΐζου

«Εργατική Δημοκρατία»

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό.

Για την ανάπτυξη του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιορθωση» του μέσα από την Βουλή.

Εργατική Δημοκρατία

Και όχι κρατικό καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδίων των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειονότητες όπως οι ομοφυλόφιλοι. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειωμένων υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική επανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «υπαρχόντος σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική αρχούσα τάξη.

Διεθνισμός

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξάρτητα και πέρα από την εθνικότητα και τα σύνορα. Για την διασπαση από τους καπιταλιστές του «δικού μας» εθνούς και την παλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ελληνοκυπριοι διεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εναντίον στην «δική μας» την ε/κ αρχούσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Επαναστατική οργάνωση

της εργατικής τάξης.

Για να μετατραπεί η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγέρσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργάνωση της επαναστατικής πρωτοπορίας τους σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Οργάνωσης «Εργατική Δημοκρατία»
οδός Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 Καμακλί.

T.K. 7280, Λευκωσία
τηλ. 02-349770

Εκδότης - Υπευθυνός για το νομό:

Ντίνος Αγιωματίτης

Το φαντάσμα της Ισπανικής Επανάστασης τους τρομάζει ακόμη

Ενα σχόλιο στη κριτική της "Νεολαίας" για τη ταινία του Κεν Λουτς "Γη και Ελευθερία"

Στις 24/11/95, πρώτη μέρα προβολής της ταινίας του Κεν Λουτς «Γη και Ελευθερία» για την επανάσταση στην Ισπανία το 1936, η «Νεολαία» εκφραστικό όργανο της ΕΔΟΝ δημοσίευσε ένα χυδαίο και γεμάτο λασιολογία άρθρο εναντίον στην ταινία αλλά και στον ίδιο τον Κεν Λουτς.

Το άρθρο δημοσιεύεται χωρίς υπογραφή αλλά είναι το ίδιο άρθρο, με τον ίδιο τίτλο, ακόμη και η σελιδοποίηση του είναι η ίδια με άρθρο του Θανάση Παπαρήγα μέλους της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας, και δημοσιεύτηκε στο Ριζοσπάστη της 28/29 Οκτωβρίου.

Το ολοσέλιδο άρθρο του Παπαρήγα, που υιοθετά και η «Νεολαία» δεν λέει λέξη για την επανάσταση και τον εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία αλλά ούτε και ασχολείται πραγματικά με το περιεχόμενο της ταινίας. Το μόνο που επιχειρεί είναι να μνησκει τον Στάλιν και να συκοφαντήσει τον Κεν Λουτς λίγο πολύ σαν πληρωμένο πρακτορά του ιμπεριαλισμού, και ότι λέει ψευδάρια γιατί είναι ...βρετανός στη καταγωγή και τροτσκίστης!

Προσπαθεί να δημιουργήσει «εντυπώσεις» λέγοντας ότι ο Λουτς παρουσιάζει τους κομμουνιστές σαν «άνθρωπομορφα τεράτια» και τον κατηγορεί ότι αποκρύβει το γεγονός ότι «η Δημοκρατία στην Ισπανία πολεμούσε σχεδόν αποκλειστικά με σοβιετικά όπλα» και υποστηρίζει ότι για την ήττα στον εμφύλιο φταίνε μόνο η Βρετανία και η Γαλλία που δεν αφήναν να περάσει η σοβιετική βοήθεια στη Ισπανία και που ήθελαν να προκαλέσουν την αναμείξη της ΕΣΣΔ για την οδηγήσουν σε πόλεμο με τη Γερμανία.

Ξεχνούν

Με τέτοιες γενικούρες οι απολογητές του σταλινισμού υποτίθεται ότι αποκαθιστούν την «μονή αληθεία» (όπως είναι και ο τίτλος του άρθρου). Οι ιμπεριαλιστικές Βρετανία και Γαλλία σίγουρα δεν ήθελαν τη νίκη της επανάστασης στην Ισπανία. Αλλά ξεχνούν να μας πουν μερικές λεπτομέρειες για τον ρόλο του Στάλιν και τις συμμαχίες του με

τους ιμπεριαλιστές.

Στις 15 Μαΐ 1935, ο Στάλιν υπέγραψε συμφωνία αμοιβαίας στρατιωτικής υποστήριξης με τον υπουργό εξωτερικών της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας Πιερ Λαβάλ και αναγνώριζε στο κοινό ανακοινώθεν ότι «η σταθερότητα και η εθνική αμυνα και ασφάλεια της Γαλλίας δεν πρέπει με κανένα τρόπο να εξασθενήσει». Κρυβόντο γεγονός ότι η γαλλική κυβέρνηση που «δεν αφήνει να περάσει βοήθεια στα σύνορα» ήταν κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου στην οποία συμμετείχε και το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας.

Ξεχνούν ακόμα ότι ο Στάλιν έστειλε μαζί με τα πρώτα όπλα και ένα γράμμα στη Ισπανική Δημοκρατική κυβέρνηση του Λάρκο Καμπαιέρο τον Σεπτέμβριο του 1936, όπου τον συμβούλευε μετριοπάθεια, όχι οξύνση στις σχέσεις με τα αστικά στρώματα και με τις δυτικές χώρες, προσέλευση ξένων κεφαλαίων και μια σειρά από άλλα τέτοια «σοσιαλιστικά» μέτρα.

Δεν μας παραξενεύει η απώλεια μνήμης τους. Σχεδόν σε όλη τους την ιστορία τα Κομμουνιστικά Κόμματα εκτίζαν «Λαϊκά Μετώπα» και συμμαχίες με την αστική τάξη αφήνοντας για ένα κατοπινό και αορίστο στάδιο το σοσιαλισμό. Τα τραγικά αδιέξοδα της πολιτικής του συμβιβασμού στοιχίσαν εκατομμύρια αιμάτων για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Είναι ενδιαφέρον όμως να δούμε

τι έγραφε ο Ριζοσπάστης από τον οποίο πήρε το άρθρο η Νεολαία για την ταινία όταν αυτή προβλήθηκε στο φεστιβάλ Καννών. Στις 30 Μαΐ σε ανταπόκριση του από το φεστιβάλ έγραφε: «Είναι ενδεικτική της αντιλήψης που επικράτησε στις βραβευσεις, η υποτίμηση της πολιτικής ιστορικού περιεχομένου ταινίας 'Γη και Ελευθερία' που αναφέρεται στον Ισπανικό εμφύλιο. Η υποτίμηση του Λουτς από τους μηχανισμούς των κυρίαρχων στην κινηματογραφική βιομηχανία αδικεί την ιστορία. Καταφεραν να εξορίσουν από τα βραβεία τον μεγάλο κινηματογραφιστή, που συνεχίζει μέχρι τις μέρες μας να υπηρετεί τον μαχημένο κινηματογράφο».

Αυτά έλεγαν όταν η ταινία παιζόταν μακριά και θεωρούνταν ακίνδυνη από την ηγεσία του ΚΚΕ. Όταν άρχισε να γίνεται επιτυχία στην Ελλάδα και δεκάδες χιλιάδες κίσμος έτρεχε ενθουσιασμένος να την παρακολουθήσει αναλαβε ο Παπαρήγας να εξηγήσει γιατί η ταινία είναι αντιδραστική και ο Κεν Λουτς πληρωμένος πρακτοράς του ιμπεριαλισμού.

Αισιοδοξία

Η καταπληκτική απήχηση που είχε η ταινία του Κεν Λουτς σε όλοκληρη την Ευρώπη, δίνει από μόνι της μια αποστομωτική απάντηση στη λασιολογία του «Ριζοσπάστη» και της «Νεολαίας». Το αισιοδοξο

μνημα που στέλει η ταινία, για την προοπτική της εργατικής επανάστασης και του σοσιαλισμού, είναι κάτι που συνεχίζει να τρομάζει αστούς και μεταρρυθμιστές.

Στην Κύπρο η ταινία του Κεν Λουτς «Γη και Ελευθερία» προβλήθηκε για δεύτερη βδομάδα και παει για τρίτη. Όσοι δεν προλάβαν να την δουν δεν πρέπει να την χάσουν με τίποτα. Όπως δεν πρέπει να χάσουν την παμφλέττα «Ισπανία '36, η επανάσταση εναντίον στον φασισμό» που μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία και πουλιέται έξω από την αίθουσα προβολής της ταινίας καθώς και στα τραπέζια της Εργατικής Δημοκρατίας στις πλατείες.

Η Εργατική Δημοκρατία οργανώσε επίσης συζήτηση στις 29 του Νοβρη με θέμα την Ισπανική Επανάσταση. Το αισιοδοξο μνημα της ταινίας, πέρασε και στην ίδια την συζήτηση όπου εκτός από τη προδοσία των σταλινικών που με τους συμβιβασμούς και τα Λαϊκά Μετώπα έδωσαν την νίκη στον Φρανκο και καταδίκασαν τον ισπανικό λαό σε τριάντα χρόνια δικτατορίας, συζητήθηκε η ανάγκη για το χτίσιμο μιας μαζικής επαναστατικής οργάνωσης για να μην αφήσουμε να ξανακαθουν επαναστάσεις σαν αυτή της Ισπανίας, αλλά και οι καθημερινές μάχες που δίνει σήμερα η εργατική τάξη.

Δημητρά Χριστοδουλού

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνάς Κέντρου

Συνεδριάζει στα γραφεία της Ε.Δ. η ώρα 8:00μμ

13/12: Ξαναγυρίζει ο Μανής του '68 στη Γαλλία

20/12: Αστικές επαναστάσεις

27/12: Αστυνομία: προστάτες ή βασανιστές;

3/1: Γιατί γνωρίζει αναπτυξη ο ισλαμισμός;

Πυρηνάς Στροβόλου

Συνεδριάζει στο Στροβόλο, οδός Πτολεμαΐδας ώρα 7:00 μ.μ.

13/12: Ξαναγυρίζει ο Μανής του '68 στη Γαλλία

20/12: Αστικές επαναστάσεις

27/12: Αστυνομία: προστάτες ή βασανιστές

3/1: Ποσο κοκκινός είναι ο νεός προεδρος της Πολωνίας;

Πυρηνάς Παλ/σας-Αγλαντζίας

Συνεδριάζει στα γραφεία της Ε.Δ. η ώρα 7:15μμ

14/12: Ποσο κοκκινός είναι ο νεός προεδρος της Πολωνίας;

21/12: Αστικές επαναστάσεις

28/12: Αστυνομία: Προστάτες ή βασανιστές

4/1: Γιατί γνωρίζει αναπτυξη ο ισλαμισμός;

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει στην Ηπειρου 9, τηλ 747665 η ώρα 8 μ.μ.

8/12: Ποσο κοκκινός είναι ο νεός προεδρος της Πολωνίας;

15/12: Η απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων και η παλη για το σοσιαλισμό

22/12: Αστυνομία: προστάτες ή βασανιστές

29/12: Αστικές επαναστάσεις

5/1: Γιατί γνωρίζει αναπτυξη ο ισλαμισμός

Στους χώρους που γίνονται οι συναντήσεις των πυρηνών υπάρχει επίσης βιβλιοπωλείο με όλες τις εκδόσεις "Εργατική Δημοκρατία"

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφτείτε συνδρομητές

Συνδρομή για ένα χρόνο

Εσωτερικού £5 - Εξωτερικού £10

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

T.K. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

18ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ

ΣΥΝΕΠΕΣ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΠΟΡΕΙΑ

Στην εναρκτήρια ομιλία του για το 18ο Συνεδριο του ΑΚΕΛ στο Ελευθερία, ο Χριστοφίας επανέλαβε πολλές φορές τις λέξεις Μαρξισμός και Λενινισμός αλλά τιποτα απο τα οσα ειπε δεν ειχε σχεση ουτε με Μαρξισμό - Λενινισμό και πολυ περισσότερο με σοσιαλισμο.

Το ιδιο ισχυει και για το συνεδριο. Οι αποφασεις του αποτελουν μια συνεχεια της δεξιας πορειας που ακολουθει εδω και δεκαετιες το ΑΚΕΛ. Αν μεχρι σημερα ηταν δυσκολο να ξεχωρισει κανεις τις διαφορες του απο την σοσιαλδημοκρατια, μετα το 18ο Συνεδριο θα πρεπει να χει πολυ φαντασια για να τις βρει.

Η αποφαση για υποστηριξη της ενταξης στην Ε.Ε. και για μελλοντικη συγκυβερνηση επισφραγίζει αυτη τη πορεια συγκλισης με τη σοσιαλδημοκρατια.

Υποστηριξη της Ε.Ε.

Η νεα θεση που πηρε το συνεδριο για την Ε.Ε. λεει: «Με την προϋποθεση οτι η Ε.Ε. βοηθα στην ορθη επιλυση του Κυπριακου, εντασσεται ολοκληρη η Κυπρος στην Ε.Ε. και διασφαλιζονται σημαντικες κοινωνικο-οικονομικες κατακτησεις του λαου μας, το ΑΚΕΛ ειναι ετοιμο να συνηγορησει υπερ της ενταξης της Κυπρου στην Ε.Ε.»

Αρχικα η εμφαση στη θεση της Κ.Ε. ηταν στην υποστηριξη της ενταξης αλλα μετα που φανεκε οτι οι αντιδρασεις ηταν μεγαλες η εμφαση επεσε στις «προϋποθεσεις», ιδιαιτερα τις τελευταιες μερες πριν το συνεδριο και μεσα στο ιδιο το συνεδριο.

Η ηγεσια του κομματος προσπαθησε να πεισει τα μελη και τους συνεδρους οτι δεν υπαρχει στην πραγματικοτητα αλλαγη της θεσης του αλλα απλως «διαφοροποιηση» της, που «περνά απο το απολυτο οχι στο ναι υπο προϋποθεσεις»

Αυτο με μια εννοια ειναι σωστο. Δεν ειναι τωρα που αλλαζει τη θεση του το ΑΚΕΛ σε σχεση με την Ε.Ε. Το «απολυτο οχι» ειχε εγκαταληφθει εδω και πολλα χρονια, τουλαχιστο απο το 1990 οταν ο Βασιλειου ειχε υποβαλει την αιτηση ενταξης. Εβγαλε βεβαια τοτε μια ανακοινωση διαμαρτυριας το ΑΚΕΛ αλλα τιποτα παραπανω. Στη πραγματικοτητα ειχε τουλαχιστο απο το '85 που ειχε οργανωσει καμπανια εναντια στην ΕΟΚ (με αφισσες, φυλλαδια, παφλεττα και συζητησεις) να κανει κατι περισσοτερο απο ανακοινωσεις.

Η αντιθεση ομως του ΑΚΕΛ στην ΕΟΚ στηριζονταν παντα σε μια εθνικη και οχι ταξικη βαση. Αντιμετωπιζε την ΕΟΚ με βαση τα συμφεροντα του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου, και οχι της εργατικης ταξης. Η προταση του προς τον ελληνοκυπριακο καπιταλισμο ηταν οτι: δεν χρειαζεται να ενταχουμε στην ΕΟΚ, υπαχει η ΕΕΣΔ και οι αλλες χωρες της Α. Ευρωπης, υπαρχουν οι αδεσμευτοι και κυριως οι Αραβικες χωρες, που ειναι μια τεραστια αγορα, που στη πλειοψηφια τους δεν ειναι και τοσο φιλικες προς τους δυτικους που αν ενταχουμε θα τις χασουμε, οχι μονο σαν αγορες αλλα και σαν υποστηρικτες μας στο Κυπριακο.

Ηταν μια αξιοπιστη προταση που εξυμνητουσε τα συμφεροντα του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου. Για πολλα χρονια το σημαντικότερο κομμάτι της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης συμφωνουσε με αυτη τη προοπτικη που αποδειχτηκε πολυ κερδοφορα. Οι εμπορικες σχεσεις με τις Ανατολικες χωρες, και τα μεγαλα εργα που πηραν στη περιοχη της Μ. Ανατολης επιτρεψαν στον ελληνοκυπριακο καπιταλισμο να εχει μια τετοια αναπτυξη και επεχταση που μεχρι σημερα διατηρει πολλα απο αυτα τα ερισματα του.

Με την καταρρευση της ΕΣΣΔ και των αλλων καθεστων της Α. Ευρωπης και με τον πολεμο στο Κολπο που δημιουργησε μια «νεα ταξη» στη περιοχη, ολα οσα στηριζαν τη πορεια του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου εξω απο την ΕΟΚ χαθηκαν.

Τοτε ηταν που αλλαξε στη πραγματικοτητα και την θεση του το ΑΚΕΛ και περασε στο: Ειμαστε αντιθετοι στην ενταξη αλλα αφοου η πλειοψηφια το θελει δεν θα αντιπαχουμε σε αυτη και ειμαστε ετοιμοι αν η Ε.Ε. δειξει οτι θελει να μας βοηθησει να λυσουμε το κυπριακο (προς το συμφερνον των ελληνοκυπριων φυσικα) τοτε θα υποστηριξουμε και εμεις ενταξη. Η σημερινη αλλαγη και ανοιχτη υποστηριξη της ενταξης δεν ειναι παρα η φυσικη εξελιξη εκεινης της πορειας.

Εναντιον των τουρκοκυπριων

Με την σημερινη θεση του, το ΑΚΕΛ ταυτιζεται πληρως με τις επιλογες της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης που θελει να χρησιμοποιησει την ενταξη σαν οπλο εναντιον των αντιπαλων της, των τουρκοκυπριων και τουρκων καπιταλιστων.

Στην αποφαση επισημαινεται «η δυνατοτητα ασκησης πιεσης στην Τουρκια για λυση εν οφει της προσπαθειας της Κυπρου να προσεγγισει την Ε.Ε. και της μεταφορας του προβληματος με πιο αποφαστικο τροπο στα κεντρα λυσης αποφασειων της Ε.Ε.»

Στο ιδιο στοχεουν και οι προϋποθεσεις και οι οροι που βαζει η αποφαση για την ενταξη: «Πιθανη ενταξη ειτε πριν ειτε μετα τη λυση να αφορα σαφως ολοκληρο το εδαφος της Κυπριακης Δημοκρατιας» και η «προοπτικη ενταξης να ειναι ανεξαρτητη απο την διαδικασια ενταξης της Τουρκιας».

Αναγκαιο κακο;

Βεβαια σε μια εποχη που η πολιτικη της λιτοτητας και των περικοπων

προκαλουν τις αντιδρασεις εκατομμυριων εργαζομενων και νεολαιων σε ολοκληρη την Ευρωπη θα ηταν δυσκολο για το ΑΚΕΛ να υποσχεθει οτι με την ενταξη θα καλυτερεψουν και οι συνθηκες δουλειας και η ζωη της εργατικης ταξης. Ετσι στην αποφαση ηταν υποχρεωμενο να επισημανει οτι «ειμαστε διαιτερα ευαισθητοι σε θεματα διασφαλισης των συνδικαλιστικων δικαιωματος και των εργατικων κατακτησεων (ΑΤΑ, ΤΚΑ κλπ)».

Τελικα αναγκαστηκε να παρουσιασει την ενταξη περιπου σαν αναγκαιο κακο. Στην ομιλια του ο Χριστος Χριστου, τονισε οτι «Το ΑΚΕΛ εδω και πολλες δεκαετιες εχει κανει μεγαλες θυσιες για την υπαρξη και τη σωτηρια της πατριδας μας, χωρις την οποια οι κοινωνικοι αγωνες καθιστανται ανευ περιεχομενου. Η θεση μας για την Ε.Ε. συνεχιζει αυτη τη πορεια.»

Αυτη ειναι και η ουσια της θεσης του ΑΚΕΛ. Ειναι μια θεση που δειχνει με τον πιο χοντροκομενο τροπο οτι οποιος αντιπολιτευεται την Ε.Ε. και παλιότερα την ΕΟΚ απο εθνικη και οχι ταξικη σκοπια στο τελος συμβιβάζεται μαζί της.

Αντιδρασεις

Η ανοιχτη υποστηριξη της Ε.Ε. δεν περασε χωρις αντιδρασεις. Μπορει στην Κ.Ε. οι αντιδρασεις να περιοριστηκαν στο 15% των μελων της αλλα μεσα στην βαση ο Χριστοφιας παραδεχτηκε οτι εφτασαν το 30% ενω συμφωνα με Γκαλοπ που δημοσιευτηκε λιγο πριν το Συνεδριο και αφορουσε τους οπαδους ολων των κομματος φανεκε οτι το 46% των μελων του ΑΚΕΛ ειναι αντιθετοι στην ενταξη. Στο συνεδριο τα αποτελεσματα ηταν 600 υπερ, 334 εναντιον και 20 αποχες.

Δεν ειναι τυχαιο οτι ο Λακης Θεοδοιου μελος της Κ.Ε. και ηγετης της «αλλης αποψης για την Ε.Ε.» που παρουσιαστηκε στο συνεδριο απαντωντας στο επιχειρημα οτι η νεα θεση εκφραζει την αλλαγη μεσα

στη ελληνοκυπριακη κοινωνια αλλα και μεσα στα μελη του κομματος ειπε οτι «αν η Κ.Ε. εκφραζονταν εναντια στην ενταξη στην Ε.Ε. τοτε η θεση αυτη θα ειχε την υποστηριξη της συντηρικης πληηψηφειας των μελων του κομματος».

Χαρακτηριστικο της μεγαλης αντιδρασης ειναι και το γεγονος οτι η Κ.Ε. αναγκαστηκε στην τελικη της προταση να συμπεριλαβει την προνοια οτι: «Τον τελικο λογο για τυχον ενταξη της Κυπρου στην Ε.Ε. θα πρεπει να τον εχει ο κυπριακος λαος». Απορριψαν ομως εισηγηση για δημοψηφισμα με την δικαιολογια οτι αυτο θα δώσει την δυνατοτητα στον Ντεκτας να μιλα για χωριστα δημοψηφισματα.

Συγκυβερνηση

Η δευτερη δικαιολογια που εδωσε η ηγεσια του ΑΚΕΛ για την αναγκη αλλαγης της θεσης του για την Ε.Ε. ηταν η αναγκη δημιουργιας ενος «πλατιου μετωπου των προοδευτικων δυναμεων» για τις προεδρικες του '98.

Μεσα σε αυτες τις δυναμεις ο Χριστοφιας εβαλε ολα τα κομματα της αντιπολιτευσης, ακομα και το ΔΗΚΟ με την προϋποθεση οτι θα αποχωρησει απο τη συγκυβερνηση.

Δεν ειναι η πρωτη φορα που το ΑΚΕΛ υιοθετει δεξιες επιλογες για να μπορεσει να στησει «λαϊκο μετωπο» για καταληψη της εξουσιας. Το εχει κανει πολλες φορες στο παρελθον. Βαφτιζει διαφορους αστους σαν προοδευτικους και κανει δεξιες προσαρμογες για να μπορεσει να στηριξει μαζί τους συμμαχιες. Ακομα και με την παραταξη των ενωτικων συμμαχισης το '59-'60 στις πρωτες προεδρικες εκλογες εναντιον του Μακαριου. Αργότερα βαφτισε τον Μακαριο προοδευτικο και συμμαχησε μαζί του. Τα ιδια εκανε με τον Κυπριανου και τον Βασιλειου.

Για να στήσει αυτες τις συμμαχιες το ΑΚΕΛ στηριξε ή το λιγοτερο ανεχτηκε ολες τις επιλογες της αρ-

χουσας ταξης, οπως τις επιθεσεις σε βαρος των τουρκοκυπριων και δεχτηκε τον πολιτικη των θυσιων για χαρη της «εθνικης οικονομιας» και της «εθνικης ενοτητας».

Τα ιδια κανει και σημερα, για να πεισει παλι καποιους αστους να ειναι υποψηφιοι του.

Βεβαια μια τετοια προοπτικη απο μονη της δεν θα μπορουσε να δικαιολογησει στα ματια της βασης του την υποστηριξη της ενταξης ουτε και θα μπορουσε να κινητοποιησει τη βαση του για τις εκλογες που ερχονται αφοου δοκιμαστηκε για τοσα χρονια χωρις να προσφερει τιποτα στην εργατικη ταξη. Αντιθετα παρα τις «θυσιες» και τους συμβιβασμους αποτυχε να εμποδισει ακομα και τον Κληριδη απο το να αναρριχηθει στην εξουσια, που τον παρουσιαζε σαν μαυρο φασισμο.

Η προταση για λαϊκο μετωπο αυτη τη φορα συμπληρωνεται με την υποσχεση οτι το ΑΚΕΛ «θα διεκδικησει το μεριδιο του στην εξουσια», και οτι «δεν θα στηριζει απλα την κυβερνηση αλλα θα ειναι συγκυβερνηση».

Θελει δηλαδη να εχει τους δικους του υπουργους, τους δικους του ανθρωπους στην αστυνομια, στα υπουργεια, στους ημικρατικούς οργανισμους.

Με αυτο η ηγεσια του ΑΚΕΛ θελει να χρυσώσει το χαπι της υποστηριξης της ενταξης και να κινητοποιησει τους οπαδους του για τις βουλευτικες εκλογες. Η σταση που κρατησε μεχρι σημερα σαν αντιπολιτευση εχει απογοητευσει πολλους αριστερους που περιμεναν οτι το ΑΚΕΛ θα αντιπολιτευονταν το Συναγερμο και τον Κληριδη και θα υπερασπιζε μαχητικα τα συμφεροντα της εργατικης ταξης. Η υποσχεση για συγκυβερνηση ελπιζουν οτι θα συσπληρωσει αυτο το κοσμο απο την προοπτικη της μελλοντικης συμμετοχης στην εξουσια.

Αδιεξοδα

Ειναι αμφιβολο ομως αν αυτη η προοπτικη θα καθισχυασει τις αντιδρασεις των πιο μαχητικων κομματιων της βασης του ΑΚΕΛ και της εργατικης ταξης.

Ηδη μεσα στο συνεδριο ακουστηκαν αρκετες διαμαρτυριες για το ειδος της αντιπολιτευσης που κανει το ΑΚΕΛ και ιδιαιτερα σε σχεση με τους εξοπλισμους. Αρκετοι συνεδριοι εκφραστηκαν εναντιον των εξοπλισμων ενω μπηκε αποψη ακομα και να μην ψηφιζει το κομμα τους στρατιωτικους εξοπλισμους στη Βουλη. Κατι που αναγκασε το Χριστοφια στο τελικο του κλεισιμο να σταθει αρκετα σε αυτο το ζητημα.

Το 18ο Συνεδριο ηταν σιγουρα μεγαλη απογοητευση για οσους μεσα στο ΑΚΕΛ περιμεναν πως τα πραγματα θα μπορουσαν να ειναι διαφορετικα και οτι το κομμα μπορει να αλλαξει προς τα αριστερα.

Οταν πριν μερικα χρονια υποστηριζαμε οτι το κομμα θα υποστηριξει ανοιχτα την ενταξη στην Ε.Ε. αρκετοι συντροφοι απο το ΑΚΕΛ μας ελεγαν οτι αυτο δεν προκειται να γινει και οτι ακομα και να δοκιμασει να το κανει η ηγεσια δεν θα περασει μεσα στη βαση. Η αποφαση για την Ε.Ε. ηταν σιγουρα ενα χαστουκι σε ολους αυτους τους συντροφους.

Ο δρομος της αλλαγης απο τα μεσα για το ΑΚΕΛ εχει κλεισει εδω και πολυ καιρο. Η μονη πραγματικη προοπτικη που υπαρχει για τους αγωνιστες της εργατικης ταξης και της νεολαιας ειναι το χτισμο ενος πραγματικα επαναστατικου κομματος που να ακολουθα μια ταξικη πολιτικη, να παλευει για σοσιαλισμο και οχι να συμβιβάζεται με τους ελληνοκυπριους καπιταλιστες. Αυτη η προοπτικη ειναι σημερα τοσο επικαιρη οσο και ρεαλιστικη.

Ντινος Αγιωματης

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΑΡΩΝΟΥΝ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Η Γαλλία βρίσκεται στα πρόθυρα εξέγερσης με το μεγαλύτερο κύμα απεργιών και διαδηλώσεων εδώ και χρόνια να ταρακουνά την συντηρητική κυβέρνηση των Σιράκ και Ζιπέ.

«Η κυβέρνηση έχει κηρύξει πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους και τους φοιτητές. Αλλά «αν αγωνιστούμε ενωμένοι μπορούμε να κερδίσουμε» δήλωσε ο Φιλίπ που έπαιρνε μέρος στη μεγάλη διαδήλωση των 100.000 που την Παρασκευή 24 του Νόβερη σταμάτησε τα πάντα στο Παρίσι σε μία μεγαλειώδη επίδειξη δύναμης.

Πίσω από τις κινητοποιήσεις που σαρώνουν τις τελευταίες βδομάδες τη Γαλλία, από τη μια άκρη ως την άλλη, βρίσκονται οι προσπάθειες του Σιράκ και του Ζιπέ να ικανοποιήσουν τα «κριτήρια σύγκλισης». Να εξασφαλίσουν για τον γαλλικό καπιταλισμό τη θέση του πλάι στη Γερμανία, στο κέντρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Γι'αυτό βιάζονται τώρα και προσπαθούν με μία επίθεση σε όλα τα μέτωπα να μειώσουν τις συντάξεις να διαλύσουν το σύστημα υγείας, να αποδεκατίσουν την παιδεία, να περικοπώσουν τις συγκοινωνίες, να ξεπουλήσουν τα κρατικά εργοστάσια, να αυξήσουν τους φόρους.

Η προκλήση

Ο Σιράκ και ο Ζιπέ παριστάνουν σήμερα τους «σκληρούς». Προσπαθούν να δώσουν την εικόνα μιας κυβέρνησης αποφασισμένης και αδιάσπαστης που έχει τον έλεγχο και είναι ικανή να επιβάλει «πάση θυσία» τα μέτρα της.

Οι απεργίες, οι καταλήψεις στα πανεπιστήμια, οι καθημερινές διαδηλώσεις δείχνουν σήμερα πόσο απατηλή είναι αυτή η εικόνα.

Ο γάλλος πρωθυπουργός Ζιπέ παραδέχτηκε ότι «Αν δύο εκατομμύρια άνθρωποι κατεβούν στους δρόμους τότε η κυβέρνηση μου δεν θα επιζήσει».

Οι εργάτες και οι φοιτητές πήραν την δήλωση σαν πρόκληση: ο στόχος της μεγάλης συγκέντρωσης που προετοιμάζουν για τις 17 Δεκεμβρίου είναι δύο εκατομμύρια διαδηλωτές.

Ακόμα η Γαλλία δείχνει πόσο λάθος είναι οι θεωρίες που λένε ότι οι εργάτες δεν μπορούν πια να αντιδράσουν γιατί έχουν γίνει παθητικοί, γιατί τα συνδικάτα διαλύονται και οι συνδικαλιστές ηγέτες θα ξεπουλάνε πάντα τους εργατικούς αγώνες.

Το τελευταίο κύμα διαμαρτυριών ενάντια στην κυβερνητική πολιτική της λιτότητας και των περικοπών άρχισε, στα τέλη του Νοβερη, με χιλιάδες φοιτητές και εκπαιδευτικούς να κατεβαίνουν στους δρόμους απαιτώντας μεγαλύτερα κονδύλια

για την εκπαίδευση.

Εγιναν μεγάλες διαδηλώσεις σε ολόκληρη την χώρα. 40.000 χιλιάδες πήραν μέρος στην διαδήλωση φοιτητών που έγινε στο Παρίσι, την μεγαλύτερη εδώ και πολλά χρόνια. Εντυπωσιακές διαδηλώσεις έγιναν στην Τουλούζ, την Λυόν και το Μοντεπελιερ.

«Ποτέ πριν δεν είδα ανθρώπους τόσο έτοιμους για αγώνα» δήλωσε ένας τριτοετής φοιτητής. Η διάθεση για αγώνα απλώνεται σε ολόκληρη την εργατική τάξη.

Οι απεργίες

Ο σπινθήρας που άπλωσε τις διαμαρτυρίες είναι ένα νομοσχέδιο της κυβέρνησης για την υγεία και τις συντάξεις. Τα κυβερνητικά σχέδια περιλαμβάνουν περικοπές 6 δισεκατομμυρίων στερλινών και ένα πακέτο αυξημένων φορολογικών μέτρων. Στόχος των μέτρων είναι να μειωθούν οι δημόσιες δαπάνες για να ικανοποιηθούν οι όροι που βάζει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την οικονομία και την συμμετοχή της Γαλλίας στο κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα.

Το γαλλικό κοινοβούλιο, όπου κυριαρχεί η δεξιά, πέρασε τα μέτρα της συντηρητικής κυβέρνησης του Ζιπέ με τεράστια διαφορά, 463 υπέρ και 87 εναντίον. Τα αφεντικά και οι τραπεζίτες μέσα και έξω από την Γαλλία ήταν κατενθουσιασμένα.

Το γαλλικό φράγκο βγήκε δυναμωμένο στις χρηματιστικές αγορές και η αξία των μετοχών στο χρηματιστήριο του Παρισιού ανέβηκε καθώς ανακοινώθηκαν οι περικοπές.

Σήμερα η συντηρητική κυβέρνηση είναι τρομοκρατημένη. Οι μέρες της μπορεί να είναι μετρημένες, κι'αυτό λίγους μόνο μήνες μετά την εκλογική νίκη του Ζάκ Σιράκ με μεγάλη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Ωστόσο φαίνεται ότι η κυβέρνηση με την πλάτη στο τοίχο δεν έχει άλλη εκλογή και είναι αποφασισμένη να αναμετρηθεί με το εργατικό κίνημα.

Η μάχη εναντίον στα σχέδια της κυβέρνησης για περικοπές, την παγιοποίηση των μισθών στο δημόσιο τομέα, τις ιδιωτικοποιήσεις έχει τώρα πια μεταφερθεί στους δρόμους και τους χώρους δουλειάς.

Περισσότεροι από τα δύο τρίτα των γάλλων είναι αντίθετοι με τα αυτά τα σχέδια, παρά την καταγίδα της προπαγάνδας από πολιτικούς και υπέρμαχους των περικοπών.

Οι υπάλληλοι των σιδηροδρόμων, που έχουν να αντιμετωπίσουν ένα ιδιαίτερα βάρβαρο πρόγραμμα περικοπών, συνεχίζουν την απεργία τους. Μαζί τους ενώνονται συνεχώς και νέα τμήματα της γαλλικής δημόσιας υπηρεσίας όπως ταχυδρομικοί και εκπαιδευτικοί ενώ απεργίες προγραμματίζονται και στον ιδιωτικό τομέα.

Οι απεργίες είναι μία πολύ καλή ευκαιρία για να ανακοπεί η άνοδος των φασιστών. Με τους εργάτες στους δρόμους οι φασίστες δεν έχουν τίποτα να πούν. Ο Λε Πέν έχει λουφάξει και ο Μεγκρέ, ένας από τους εκπροσώπους του, δήλωσε ότι το Εθνικό Μέτωπο δεν υποστηρίζει ούτε την κυβέρνηση ούτε τους απεργούς. Ζήτησε να φύγουν οι ξένοι εργάτες επειδή παίρνουν δήθεν τις δουλειές των Γάλλων. Αλλά κανένας δεν τους δίνει τώρα σημασία. Ακόμα και οι εργάτες και φοιτητές που ψήφισαν τον Λε Πέν μπορούν να τραβηχτούν τώρα μακριά από την επιρροή των φασιστών.

Τα Συνδικάτα

Ενα πλατύ μέτωπο συνδικάτων, ανάμεσα τους και η πανίσχυρη ομοσπονδία CGT, έχουν καλέσει σε απεργίες και διαδηλώσεις με στόχο να υποχρεώσουν την κυβέρνηση να αποσύρει το πρόγραμμα περικοπών στην υγεία και τις κοινωνικές ασφαλίσεις.

Δυστηχώς, όπως και εδώ στην Κύπρο, οι ηγέτες των συνδικάτων με την συμπεριφορά τους δεν βοηθούν ώστε οι διαμαρτυρίες να είναι όσο γίνεται πιο αποτελεσματικές.

Διάφοροι ηγέτες του Σοσιαλιστικού Κόμματος συμφωνούν με την

Η οργη των φοιτητών και εργατών εκφράζεται στο συνθήμα του πλακατ: "Φοιτητές και εργάτες, Γάλλοι και ξένοι ενωμένοι εναντίον στη λιτότητα και τις περικοπές"

συντηρητική παράταξη ότι η χώρα δεν μπορεί να αντέξει τα σημερινά επίπεδα κοινωνικών παροχών.

Ποτέ δεν υποδείχουν π.χ. ότι αν τα εκατομμύρια των ανέργων είχαν δουλειά τότε θα δημιουργούσαν αρκετό πλούτο και θα πλήρωναν αρκετούς φόρους για να επεκταθεί και όχι να μειωθεί το κράτος προνοίας.

Ούτε αναφέρουν τα δισεκατομμύρια που σπαταλούνται στις πυρηνικές δοκιμές και τα πυρηνικά όπλα ή ακόμα στα εξοπλιστικά προγράμματα όπως το μαχητικό ευρωαεροπλάνο.

Οι ηγέτες των συντεχνιών έχουν αναγκαστεί να καλέσουν σε απεργίες και διαμαρτυρίες αλλά αντί να ενώνονται ενάντια στην κυβέρνηση μανουβράρουν ο ένας ενάντια στον άλλο.

Στην Γαλλία μόνο το 10% των εργαζομένων είναι οργανωμένο στα σωματεία ένα ποσοστό μικρό αν συγκριθεί με την οργανωτικότητα στην Κύπρο που ξεπερνά το 75%. Αλλά το 10% δεν εκφράζει την πραγματική δύναμη των συνδικάτων.

Στην Γαλλία όπως και στην Κύπρο δεν υπάρχει οργάνωση ομπρέλα για τις διάφορες εργατικές οργανώσεις αλλά τρεις μεγάλες ομοσπονδίες-η CGT, η CFDT και η FO-με 600.000 περίπου μέλη η κάθε μία. Η CFDT συνδέεται με το Σοσιαλιστικό Κόμμα-που κυβερνήσε χωρίς διακοπή τα τελευταία 15 χρόνια. Η CGT ελέγχεται από το Γαλλικό ΚΚ που έχει μεγάλη δύναμη στους κυριότερους τομείς της βιομηχανίας. Η FO προήλθε από μία δεξιά διάσπαση της CGT και είναι αρκετά ισχυρή στο δημόσιο τομέα.

Η CGT και η FO στηρίζουν τις κινητοποιήσεις ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης. Οι ηγέτες τους αντάλλαξαν χειραψία για πρώτη φορά δημόσια μετά από πολλά χρόνια. Όμως η ενότητα τους δεν είναι πραγματική. Παραμένουν αντίπαλοι και ανταγωνιστές για την επιρροή μέσα στο εργατικό κίνημα.

Αλλά υπάρχει η πίεση από τα κάτω. Οι εργάτες της βάσης θέλουν ενότητα και αυτό πιέζει τις ηγεσίες σε ένα είδος συνεργασίας. Για χρόνια τώρα οι ηγεσίες των συνδικάτων δεν κάνουν τίποτα και δεν μπορούν πια να συνεχίσουν έτσι.

Οι φοιτητές

Το άπλωμα των εργατικών κινητοποιήσεων έρχεται ταυτόχρονα με την άνοδο των κινητοποιήσεων των φοιτητών με διαδηλώσεις και καταλήψεις σ'ολόκληρη την χώρα. Το φοιτητικό κίνημα απαιτά αύξηση των κονδυλίων που διαθέτει το

κράτος για την εκπαίδευση. Ζητά περισσότερα λεφτά για κολλέγια και περισσότερους καθηγητές.

Οι φοιτητές ενώθηκαν με την μεγάλη διαδήλωση της Παρασκευής με το συνθήμα "Φοιτητές - Εργάτες - Αλληλεγγύη" και οι εργάτες τους καλωσόρισαν με ζητωκραυγές και χειροκροτήματα.

Τα προβλήματα στα σχολεία και τα πανεπιστήμια είναι μεγάλα. «Δεν υπάρχουν αρκετά βιβλία ούτε καθηγητές. Στις τάξεις καθόμαστε στο πάτωμα.» λέει η Κριστέλ αντιπρόσωπος στην εθνική επιτροπή δράσης των φοιτητών.

Το κίνημα των φοιτητών φαίνεται να φουντώνει με γρήγορους ρυθμούς και ενώνει μαύρους και λευκούς φοιτητές ενάντια στον πραγματικό τους εχθρό. «Ζητούμε ίση μεταχείριση για τους ξένους φοιτητές που υποφέρουν από διακρίσεις της κυβέρνησης και της αστυνομίας» λέει ο Μπρούνο φοιτητής στο πανεπιστήμιο του Εβρί.

«Όλα άλλαξαν τόσο απότομα.» λέει η Στεφανί φοιτήτρια στο Παρίσι, «Πολλοί άνθρωποι άρχισαν να σκέφτονται ότι μπορούν να αλλάξουν πράγματα. Όσα περισσότερα κάνουμε ολο και περισσότερα φαίνονται τότε δυνατότα!»

Οι φοιτητές έχουν υιοθετήσει το αίτημα των συνδικάτων για να αποσυρθούν τα σχέδια της κυβέρνησης ενάντια στην υγεία και τις συντάξεις.

Το φαντασμα του '68

Ο τρόμος ενός νέου '68', όπου φοιτητές και εργαζόμενοι ενώθηκαν στην μεγαλύτερη γενική απεργία και γονάτησαν τους κυβερνήτες της Γαλλίας, φαίνεται να απλώνεται στην άρχουσα τάξη.

Όμως το ίδιο φαίνεται να συμβαίνει και με τους ηγέτες των συνδικάτων που αντί να συντονίζουν την δράση και τις διαμαρτυρίες για να αναγκάσουν τον Ζιπέ και την άρχουσα τάξη σε υποχώρηση βλέπουν το φαντασμα του '68, όπως είπε και ο ηγέτης του συνδικάτου Force Ouvriere, σαν τον μεγαλύτερο τους φόβο.

Η Γαλλία δείχνει σήμερα που οδηγούν όλα αυτά που οι καπιταλιστές της Ευρώπης συμφώνησαν στο Μάαστριχτ πριν από 5 χρόνια. Στην εξέγερση!

Για να μην ηττώνται οι αγώνες των εργαζομένων ή να μένουν στην μέση και η εργατική τάξη να φορτώνεται την κρίση των αστών, για να περάσουμε από την εξέγερση στην ανατροπή του καπιταλισμού και το σοσιαλισμό χρειάζεται το κτίσιμο μίας πραγματικά επαναστατικής οργάνωσης, ενός επαναστατικού σοσιαλιστικού εργατικού κόμματος στην Γαλλία, όπως και σε κάθε άλλη χώρα του κόσμου.

Σταυρος Σιδερας